

PRO ZEMI VZEŠEL DEN

ZA NEJVYŠŠÍ TERAPIÍ

Karel Funk

Texty k výběru pro společný eurytmicko-poeticko-filosofický program s Perlou Voberovou, věnovaný tématu Láska a Krása.

Psáno s částečným využitím nebo přepracováním citátů, vybraných z vydaných i dosud nevydaných knih Karla Funka.

Motto:

Perla rozestřela oponu svého umění, rozevřeme i my opony svých duší.

Každá duše má své závoje, kterým dává svoje barvy a pohyby, lásku a krásu.

.oOo.

SEZNAM TÉMAT, DO KTERÝCH JSOU CITÁTY ROZVRŽENY:

- 1. Láska k Bohu; Láska mezi lidmi*
 - 2. Láska a Krása*
 - 3. Když láska chybí*
 - 4. Prožívání karmy; Změny našich karmických struktur*
 - 5. Uvádění do souladu se svým osudem; Láska k vlastnímu osudu*
 - 6. Vztahové projasňování*
 - 7. Skončilo mlčení nebes pro Zemi; Kristus rozžehl oltář Země*
 - 8. Přítomnost Krista v našem praktickém životě*
 - 9. Posvátnost umění a krásy*
 - 10. Negativní umění se bojí krásy*
 - 11. Styk s vyššími světy*
 - 12. Co s tvrdými štítí našeho sobectví?*
 - 13. Terapie, energie, fantasmagorie...*
 - 14. Duchovní postup*
 - 15. Umění meditace*
 - 16. Duchovní i praktické účinky proslunění života láskou a krásou*
 - 17. Do světa posvátna*
 - 18. Co si počít s dnešním světem?*
 - 19. Práce pro budoucnost*
 - 20. Vyšší vedení*
 - 21. Andělská vanutí*
 - 22. Význam a umění odpouštění*
- Závěr*

.oOo.

Láska k Bohu
Láska mezi lidmi

Nechť je má láska čistá a moudrá jako pramen boží síly.

Pravda bez lásky ubližuje a ochromuje, pravda s láskou vykupuje.

Láska znamená, že naše štěstí je spjato se štěstím všech lidí.

Podle astronomů existuje hvězda ze samých diamantů. Kolik lásky, krásy a vůle musely vynaložit duchovní mocnosti, aby takovou hvězdu vytvořily. Kéž by se naše nitra alespoň malinko podobala oné hvězdě.

Ohniska obnovy lásky i krásy si můžeme nalézat sami kdykoli, každý podle svého. Pozoruji-li například cizince na Vyšehradě, Hradě, Velehradě nebo jiných posvátných místech, hledím jim do tváří a snažím se jim radostně vyslat ke sdílení impulsy hlubšího porozumění místu či dílu, které snad v sobě mám hlouběji, aby si ho odvezli s sebou. „Objímám“, obaluji je v duchu oním prožitkem. Tyhle věci si o to přímo říkají. Musím si pevně věřit, že to funguje, pokud ten prožitek v sobě mám. Jdu-li přes Karlův most, pak pohled na Hradčany jako na mohutné duchovní i stavitelské unikum v celosvětovém měřítku je tak slavnostní, že mám přirozenou potřebu se jím v duchu dělit s mnoha lidmi na mostě, ale i s národy. Jen to, k čemu máme živý vztah, můžeme i živě sdílet. Poslouchám-li Mou vlast, mohu ji v duchu vysílat (sdílet) celé naší dnes spíše nevlastenecké vlasti, a když se mi zachce, tak onou krásou obepínat svět a radostně ho tak seznamovat a oplodňovat duší našeho národa. Sochy v Bílkově vile jsou možností ba pomůckou té nejúžasnější meditace o smyslu bolesti, o vývoji k lásce a ke sbratření lidstva. A jistě ví každý o řadě dalších míst, artefaktů, skladeb atd., kterými se klasičtí autoři toužili dělit se světem. Proto je vytvořili. Není nic jednoduššího, než to dělat s nimi, uchopit a šířit jejich touhu laskat a probouzet něčím lidstvo. V jejich dílech je již obsažen onen konkrétní hodnotový podklad i poklad, který může být naším nitrem prožít, oživen a vyslán. Nejúžasnější věci bývají často ty nejjednodušší. Hrajme si s tím. Hra je někdy to nejlepší tvoření.

Láska k Bohu znamená, že Jeho Láska zažehuje odlesk sebe samé v naší duši, začíná v nás žít a měnit náš poměr k sobě i ke světu: začínáme se vědoměji pocíťovat jako součást plánu dlouhodobé kosmické evoluce a jejich morálních hodnot a dějů... Je to stav, jako když ztroskotanec je vyvržen na teplý písek a pocítí po marných bojích a zmítání sluníčko a úlevu. Bůh na tento náš stav trpělivě čeká.

Háj v našich duších bývá někdy zpustošen. Prožitím alespoň kousíčku lásky a krásy se v nás opět usídlí i kousíček nebe.

Druhým můžeme být k užítku jen v těch oblastech, kde jsme něco sami dokázali, vypracovali. Okolí si nás pak najde. Pak jsou naše rady podepřeny

láskou, esencí zkušenosti, nejsou jen vyčtenou teorií, nejsme jen vzdělanými psycho-servisáky.

Nečekejme snad dychtivě, nadšeně ale pasivně na zjevení budoucího chrámu zlatého věku, když třeba již teď máme u svých nohou schody, které k němu postupně vedou.

Jsou to schody denního cvičení harmonické lásky k Bohu i lásky a činu k okolí.

V dotyku lásky, moudrosti a tvůrčího činu pro druhé a s druhými je onen silový průsečík, který nás oživuje, elektrizuje blahem užitečnosti a správné seberealizace, souznějící s vyšší vůlí. Aktivním jednáním, jehož výsledky předáváme Bohu, aby je sám vedl podle své Vůle, se uvádíme do souladu se svým osudem.

Tak jako se slunečnice natáčí za sluncem, naše duše necht' se natáčí za Bohem v každé době a za každých okolností.

Vzdáváme se božské Lásce bez výhrady celou podstatou své duše. Necht' jsme sluneční pochodní lásky a osvěcujeme životy druhých lidí.

Odvozujeme-li svou lásku od zemských věcí, zůstáváme svým vědomím jen v zemské úrovni s jejími požitky a hořkostmi.

Víme-li, že zdroj pravé lásky je v Bohu, pak nacházíme svůj cíl i odměnu tam, kde se láska rodí.

Od Boha neustále žádáme zázraky, zásahy či důkazy – ale kdo má komu dávat důkazy? Spíš my Bohu o své lásce, oddanosti, důvěryhodnosti, pokoře, trpělivosti...

Ještě ve středověku jsme si mohli mnohé vymodlit. Dnes si to musíme plně odpracovat a modlitba má tu práci doprovázet. Kdysi jsme planuli láskou k Bohu - vyvíjeli jsme duši citivou a budhi (tělo blaha). Dnes osvědčujeme lásku vědomou prací. Dřív jsme dobro uznávali, milovali a modlili se za něj, dnes se ho učíme uplatňovat vědomě v nejrůznějších situacích.

Dříve - láska v srdci, dnes - láska v praxi.

Největší překážkou toho, abychom se stali niterně svobodnou, morální bytostí, je podle S. O. Prokofjeva naše nevyrovnaná karma. Zejména pro tvořivé období středního věku je užitečné prožití nějaké formy bratrství, společenství. To je spojeno s naplňováním naší karmy, jak nás k tomu uschopňoval před zrozením archanděl Michael a Kristus. Z tohoto impulsu lze vytvářet společenství, které uvádí karmu do pořádku. Protože Impuls Michaelův a Kristův propracovává a částečně přijímá duchovní věda, je nasnadě, že by to mělo být společenství, které se tak či onak věnuje duchovní vědě, antroposofii. "Tak se tká tkanivo tím, že jsou vlákna jednotlivců vetkávána do karmy celého společenství. A toto tkanivo má být tím, co snesl dolů Kristus z duchovních výšin, ve své charakteristice otiskem nebeského řádu. To znamená, podle řádu duchovního světa má být karma jednotlivce spojena s karmou celku - nikoliv libovolným způsobem, ale tak, že se stane organismus společenství otiskem nebeského řádu." (R. Steiner). Jistě, že je to požadavek formulovaný maximálně, stačí ale i naše úsilí a nápaditost se v lásce scházet se spřízněnými dušemi tou či onou formou. Stačí, aby nás spojovaly hodnoty osvojování si duchovní vědy.

Nemáme-li lásku, a i to se často stává a je to lidské, musíme jen trpělivě prosit a čekat a opatrně zkoušet, ne chtivě a násilně, to by vyvolalo jen iluzi lásky a ta se později rozpadne. **Láska je i v tom, že uděláme něco dobrého, co ostatní dělat nechtějí.** Nemusí být jen jakýmsi závratným nadpřirozeným citem a prožitkem. Někdy je i v trpělivosti, touze po nápravě, po pomoci tomu, kdo to potřebuje, ve vykonání dobra, za které nesklidíme vděk ani uznání a počítáme s tím, nebo v upuštění od odvety. Nelze ji jen, jak se na některých kurzech dělá, kamsi komusi na povel vysílat asi jako prasátko ze zrcátka. Její navození není věcí mechanickou ani věcí sebezálibného rozkochaného citu.

Souvislost lásky se zdravím: Duše bez lásky je okoralá. Fyzické tělo pak není dostatečně prostupováno, oživováno, zkvalitňováno kreativním tělem pránickým-éterickým, tedy povahou. Pak i meditace je jen uzavřené osobní chtění a pachtění, bez nádechu a přesahu. Jak je léčivé pocíťovat se jako součást regionu, národa, lidstva, nakonec i kosmu.

Slýcháme, že Kristus je láska. A víme, co si pod tím představit? Dlouho jsem nevěděl, co je láskou k Bohu míněno, i když jsem o ní nadšeně žvanil. Myslel jsem, že to musí být jakési závratné roznícení citu, a to bylo pro mne nedostižné. Ale byl to omyl, ono je to jinak. Ty citové extáze, jak o nich čítáme u

středověkých světců, už dnes nejsou nutné, často ani možné. Kdysi kulminoval vývoj citění lidské duše a tehdy se láska k Bohu měla takto rozněcovat. Ta se pak ale měla v lidech ukládat do niterné esence, "slisovat", a dnes při rozvoji rozumových schopností a bdělejšího sebeuvědomování, musí být city vědomě rozněcovány jasným myšlením, poznáváním duchovních pravd, morálním jednáním, studiem duchovní vědy.

Láska k Bohu se v nás může rozprostřít i trpělivostí se svým údělem, děkováním za vše, i to těžké, vzdáváním se lpění na vzdělání, na svých schopnostech, kariéře, dětech, ba i na svém duchovním pokroku. Ne se toho vzdávat, ale vzdávat se denně niterné závislosti na tom všem. Vzdávat se sobeckého pachtění po tom a pýchy na to. Teprve pak mohou přicházet chvíle milosti, kdy cítíme skutečný příliv lásky k Bohu, kterou On sám v nás vyvolává. A pak dostáváme dary, které chce On, ne které chceme my.

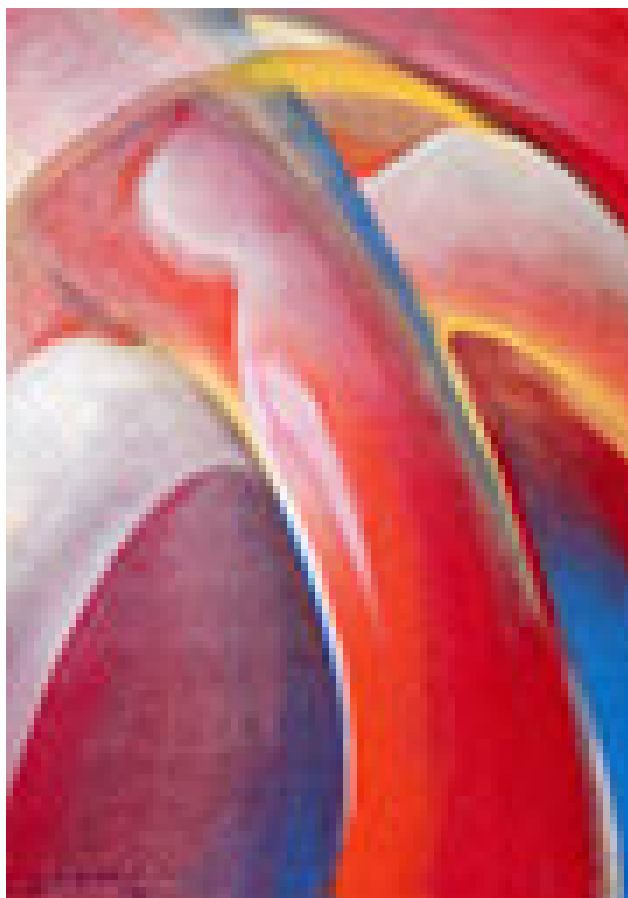
A co je (také) láska? Lépe než poučovat, je občas setřít pot z čela druhého, nebo ho naopak zahrát, má-li husí kůži na duši, ukázat, jak se zapřahá do pluhu. Své pole ale musí orat svým pluhem, nemůžeme mu půjčovat svůj. (Přesto jsem se pokusil napsat v této knize cosi i o tom mém pluhu.)

Existuje cvičení na pomyslný džbán emocí. Ten si pro sebe namalujeme s představou, že do něho padá veškeré naše emoční prožívání (láska, radost, smutek, vztek, křivda...). V hrdle se zachytí nejhorší emoce (vztek, závist...). V břiše džbánu jsou spokojeně uloženy naše příjemné emoce. A až dole, u dna, je láska. Ta je nedostupná přes to vše nad ní - sympatie a antipatie, libé a nelibé. Tedy je zapotřebí poznávat a rozpouštět to vše nad ní. Pak se láska zaskví v ryzí síle.

Věčný Bože Otče, Tvé Království je božská Láska v člověku, který se probudil v Bohu.

Když Duch Tvé Lásky vylévá své posvěcení do niter lidí, probouzí v jejich duších žár věčných plamenů božského života a lidské duše se stávají atomem Tvého božího Království.

Láska a Krása

Podle spisovatele Marcela Prousta vyjadřuje život líp odrhovačka než Beethovenova Missa Solemnis. Pokud tím myslel většinový vztah k životu, pak ano. Ale - život někam směřuje a mnozí potřebují víru, naději, krásu a lásku, a tady žádná odrhovačka, snad ani knižní, i kdyby používala výrazivo jako srdce, láska, meditace či Bůh, nepomáhá. Odrhovačka je většinou jástotem slepých nad tím, jak vyžrali na život - ten materiální nebo i ten duchovní. Je vždy jen dočasná - tak jako vše, co neobsahuje lásku či krásu.

Láska, Krása a meditace patří k sobě. Naše meditace se může stát:

Echem v chrámu po doznění varhan i svolávacím zvonem do dosud skoro prázdného chrámu sbratření lidstva. Ustálenou hladinou po mořské bouři i nehybným spočinutím ryby při mořském dně.

Brankou skrytou v džungli na úpatí Hory Poznání i jezírkem v dosud neobjevené jeskyni, které ještě nespátrilo lidské oko.

Je okem orla, vznášejícího se svobodně nad horstvy a moři, i očkem vlaštovčího mláděte v teple hnízda voňavé maštale.

Oblázkem v jarním potůčku, který si tiše přede mezi tajícími sněhy, i mohutnou nehybnou skálou ve řvoucím a útočícím mořském příboji.

Svíčičkou mezi dalšími na vánočním stromku obdarování i planoucím sluncem, které trvale přetavuje vše, co v sobě má, na oběť lásky pro celé okolí, ať je dobré či zlé.

Je prvním stanutím ve vrátkách zahrádky, vymaňující se z ranního oparu, i spokojeným podvečerním přehlédnutím zrytého a osázeného sadu.

Považujme ji třeba za energické bourání falešných chrámů či sebestředných citových kulis, které jen imitují ctnosti, i za snášení základních kamenů ke stavbě neviditelných chrámů v prostorách kosmu i našich nití.

Za hledače znamení a symbolů u cest i hledače správného směru bez ukazatelů. Za srdce, které odráží paprsky všech nebeských světů i za mozek, který umí odhalovat i tajit své poklady. A třeba i za lavičku u kmenu ochotné lípy i její pohostinnou korunu, zvoucí sestersky všechny včely k napojení nektarem.

Po určité době meditací na Lásku a Krásu třeba pochopíme, že ten, kdo vzešel z meditace v tichu, i z meditace v ruchu a shonu denního snažení, rozumí dávným runám a znakům, vytesaným v kameni, i boží řeči, která je beze slov a znaků. Žije v obou světech: pluje na hvězdné lodi vesmírné ochrany Matky Boží i se umí silou a mocí Boha Otce zastávat v prachu země zemských matek, vdov a sirotků. Umí nebo se učí pomáhat i těm, kteří z hmotného světa právě odcházejí, i duším, které z něho už odešly nebo které se sem právě vrací. Cítí jednotu všech říší: říše nerostné, rostlinné, zvířecí, říše elementárních bytostí, říše lidské i božské.

I když cesta za hlubším vnímáním lásky a krásy může pro někoho vypadat složitě, jde zde vždy o jednoduchou věc, vyjádřitelnou i takto: jakmile nám přijde blažená vlna niterné jistoty a bezpečí, vlna ujištění, že vyšší svět o nás ví, anebo že nějaká krása nás k němu přibližuje, pak je to to pravé. Pak stačí se do ní ponořit, nechat se jí laskat, kochat se jí, zaostřovat ji v sobě volně až k ohnisku a k podstatě daného artefaktu, myšlenky či poznatku, a nechat se touto pravdou plněji prostoupit. Starosti, které nás při tom snad napadnou, jsou takto prosvětleny a znaděněny. Neměli bychom ale tuto blaženost, tento boží příslib,

uchopovat a vyždímat požívačně, protože tím ho ničíme a po chvíli nám zbude jen atrapa, naše představa toho. Uzmутý chléb se mění v kámen. Ale i to se stává a musíme znovu. Mějme k tomu vztah asi jako když nás laskají vlny moře: ono je tu i bez nás, není naše, je vlahé a laskavé samo o sobě. Jen se nám dalo na chvíli poznat, prožít. A kolik energie je i v jeho vzednutí.

Prožijme meditaci jako klid teplé noci na visuté zahradě Semiramidině i jako první sluneční paprsek, který v chrámu Abu Simbel o prvním jarním dnu projde dlouhou chodbou a ozáří srdce sochy faraona. Jako první pohled těch, kteří se poznali po tisíciletích i první záblesk hvězdného majáku míru zářícího z božského srdce. Jako hostii na jazyku touhy i grálský kalich na mystický obsah prolité a láskou proměněné krve Kristovy.

V našem ruchu a shonu, v touze konzumovat zážitky bez ohledu na jejich kvalitu, v nových a nových přáních a požadavcích se pořád někam pohybujeme, ba ženeme. Odkud a kam? Víme to? Nebo jsme jen poutníky odnikud nikam? Nezapomínáme na zastavení, krásu, zkonejšení, usebrání, zakotvení?

Není krása i v tom, pohladit psa, který od nás nic nechce, ale je rád, že nás potkal? Nebo psa přivázaného u boudy? Nebo kotě, které na nás důvěřivě mňoukalinká?

Na rozdíl od zvířete má člověk nejen vědomí „Já jsem“ a schopnost myšlení a slova. Také létá do vesmíru, přejíždá se z mlsnosti, vraždí druhy svého vlastního druhu z nenávisti. Má však navíc i potřebu povznesení. Nemůže mít oči pořád jen upřené k zemi a k praktickým věcem. K navození svátečnosti v našem nitru nám slouží nejen svátky v roce, ale i sváteční body v našem nitru. Těmi mohou být i díla někoho, kdo umí udělat a vyjádřit to, co my nedovedeme, totiž krásu. Navykli jsme si nazývat je umělci.

Některá umělecká díla naši psychiku zatěžkávají a infikují marasmem. Jiná ji naopak zjasňují, proslušují. Je krásné si svůj pocitový repertoár a představivost obohacovat o duchovní balzám, kdy nám dílo vyvolá v nitru cosi jako Jitřenku na klenbě oblohy, hostii na jazyku touhy, oázu v dálavách pouště, překrásný hrad na horizontu krajiny, katedrálu v prostorách fantazie nebo ticho, rozhostivší se v chrámu po doznění varhan.

Po skutečném Duchu, skutečné kráse, ale třeba i opravdovém zdraví i Bohem inspirovaném umění musíme opravdově toužit, napřimovat se, vzlétat. Skutečný Duch, ale i skutečné umění, ba i léčení, k nám nepřichází s přesvědčovacím rachotem ve stylu volebních agitací, kterým jsme uvykli ve hmotě, ale vyplňuje jen místo, kde jsme se ztišili, poprosili a vyprázdnili.

V přítomnosti skutečné krásy, zkusíme-li se ztišit, zpokornit, odpoutat od ukoptěných myšlenek, se v nás na chvíli může zrodit cosi nezměrného, nepojmenovatelného, hojivého, pro někoho třeba hymnického, pro jiného skřivánkově zpěvného, kdy vyjdeme ze své upachtěnosti a spěchu, svobodně se nadechneme a pocítíme mír k bližním i ke hvězdám. Nemusíme vždy vyhledávat jen nejmohutnější klasická díla, někdy nám pomohou dílka, připodobnitelná v přírodě třeba k sluníčku sedmítečnému nebo hříbečku v mechu nebo útvaru sněhové vločky.

Když láska chybí

Egyptský bůh Anubis, který vítal zemřelé na onom světě, je pak doprovázel k Usirovi. Tam probíhal obřad vážení srdce. To se vážilo proti pírku pravdy a lásky. Srdce mělo být lehké, nezátížené špatností. Bylo-li srdce těžké, nesmělo postoupit k nebesům.

Nechtějme být jako kůň, který je celý rok držen ve stáji a má jen seno, protože s láskou se můžeme přirovnat ke koni, který se jde svobodně pást a nemusí mít postroj. Tak i karmický chomout se láskou rozpouští.

Kdysi jsem viděl jednu úspěšně zluciferštěnou maminku, která se právě vrátila, málem celá rozplynutá, z jakéhosi kurzu Týden s láskou. Nadšeně vyprávěla, jak to bylo úžasné, ale nevšimla si, jak jí její desetiletý syn po týdenní odluce dává z pokleku vedle křesla hlavu do klína a touží po pohlazení nebo aspoň jednom hezkém slově. Nedočkal se, maminka nadšeně poučovala okolí, co je to láska.

Nejhorší vnitřní zátěž člověka není to, že je hříšný, ale to, že to zalhává, snaží se to ukrýt. Je na to poukaz i v Písmu. Každý po svém na to poukazovali i Tomáš Kempenský, Steiner, Jung, Krišnamurti, Thákur, Jan Pavel II. a jiní. Často si své chování zdůvodňujeme neúplně, falešně, manipulujeme se situací ve své myslí. Nejsme schopni pochopit a přijmout nekonečnou a ničím nepodmíněnou boží lásku.

Přistupujeme-li k práci s lotosy bez lásky, jen s běžným chtěním jakéhosi duchovního zisku či "pokroku", experimentujeme-li zde jen ze zvědavosti a touhy po jakémsi tajemnu, pak naopak jejich vývoj podrýváme a ničíme. Pro jejich rozvoj uděláme víc, když se třeba snažíme chovat lépe k člověku, který žije dnes vedle nás, než když chtivě konáme jakási exotická, extravagantní, extatická či erotická cvičení, vzniklá před tisíciletími a tisíce kilometrů odtud pro jinak uzpůsobené lidstvo, která nám kdosi vychválil či si z nich udělal svou metodu ve stylu instant, snadno a rychle.

Přistihněme se: Když nás na konci krásné meditace napadne myšlenka - To mi to šlo, to jsem dobřej, je to už zas ego, která na nás věrně až vlezle čeká u otevřených vrátek, až se budeme z meditace vracet. Pamatujme, že vše dar boží lásky, nic není našeho a za vše musíme pokorně děkovat. Nic z toho, čeho se nám snad dostane, nám nepatří, je nám to jen milostí propůjčeno, abychom zkrášlili svět, jako růže kráší zahradu.

Naopak člověk, pěstující nějaké duchovno bez lásky k světu, jen konzumací pouček pouze pro sebe, se nevysune nad úroveň sebelásky; pak se projevuje dejme tomu tak, že

- zalituje trpící, protože se to má
- toho, koho by nejraději shodil ze schodů, rafinovaně pomluví
- namísto přátelství si někoho pěstuje jako vrbu k sebechvále nebo stížnostem na třetí osoby nebo na cokoliv jiného
- pod pláštíkem „pomoci“ se pokouší druhým manipulovat
- dělá nějaká cvičení, aby manažersky ošetřil svůj růst a pokrok
- druhému naslouchá jen na oko a číhá na první příležitost, kdy skočí do řeči s vlastní závratnou zkušeností... (dále si můžeme dosazovat sami).

Sobectví, nevcítivost, nezájem o okolí a o svět, znamená živoření v tíze sebe sama, v uspokojování jen nejnižších sebestředných přání. Vše je pak cíleno jen

směrem vůči sobě. Vede to k duchovně duševnímu zadušení a k následným nemocem. Éterické, oživující tělo je ucpáno sobectvím. Ven pak směřují jen požadavky egoistické. Tím se vyřazujeme z lásky a krásy, z toho, co bychom mohli prožívat a čím se obohacovat, rozsvěcovat v bytostech druhých, počínaje lidmi a zvířaty, a konče jednou bytostmi vyššími. Duchovní pokrok spočívá i ve vděčnosti vyšším bytostem a v našem sebeobětování se jim. Tím tvoříme nejen s lidmi, ale i se světem vyšším pravé šťastné společenství.

Postavme si nyní před oči postoje sobectví některých z nás. Lidé s jednáním, jaké jsme popsali výše, žijí v omezující jednostrannosti, v duchovním suchopáru. Převážně se zabývají s přílišným důrazem jen riziky, která je mohou z okolního světa ohrozit. Svět zredukovali na zdroj nebezpečí, nepřátelství, záludností, švindlů, podvodů atd. Stahují ke svému dnu i dobrá úsilí společnosti, ochromují její fungování. Sami přitahují situace, které svědčí o krutostech světa, a tím se v tom ještě utvrzují. Je to bludný kruh. Pak i dobré chování někoho vůči své osobě buď přehlédnou, nebo jím v duchu pohrdnou, nebo ho mají za slabost. Žijí pro co nejdůkladnější zabezpečování sebe proti světu. Staví a opečovávají si svoji tvrz a chvějí se o ni.

I Lucifer má mocné duchovní síly: nejraději by nás co nejdříve a nejsnáze odhmotnil a zavedl do jakéhosi fiktivního libého duchovna, ovšem při současném zachování či kulminaci duchovní pýchy. Jsou to celé fiktivní ostrovy různých společenství s jakousi mlhavou duchovností. Pomáhá nám plnit naše egoistická přání (kdo chce kam, pomůže mu tam), třeba nám připraví dokonalou a úžasnou iluzi takzvaného duchovního pokroku, pokud ho pojmáme jako děláni jakési kariéry a chceme se svým egem drápat kamsi nahoru. To je pratyyp Fausta. Jednou si ale vybere svoji daň. Je hluboká pravda v onom Čiň čertu dobře, peklem se ti odmění. Čert ovšem není hrůzostrašná černá figura, je naopak velmi půvabný, lákavý, slibující lacinou zkratkou to, po čem toužíme. I duchovno. Přesně jako otřelý svůdce, lákající dívku (duši) půvabným zevnějškem, krásnými řečmi o lásce i úžasnými sliby a vidinami. Může nám dávat dokonce jasnovidná poznání některých věcí i jiné mimořádné schopnosti. Všimněme si: jsou jasnovidci, kteří se tím sebevědomě prezentují. Sotva se octnou v situaci, kdy jim někdo může s obdivem naslouchat, už něčím ohromují. Luští neomylně záhady jak na běžícím pásu, sypou senzace z rukávu. A jsou jiní, kteří své poznání dávají s láskou, střídme a pouze tam, kde mají alespoň trochu jistotu, že to posluchač nebude brát jako senzaci a ukájet jen svou zvědavou touhu po výjimečnostech.

Egoistická sebeláska: V naší komunikaci a zejména při naslouchání bývá velká ledabylost, ignorantství, mentální rozpatlanost, neukázněnost ve sledování jednoho tématu, neúcta k pravdě o něčem, a zároveň nepřiměřená sebejistota, nerozeznání plného významu slov, sdělených druhými. Tváříme se jako hledači sebepoznání a pravdy, jsme tím ze sebe snad až opojeni, ale takto k ní často neuděláme ani krok. Slova v hovoru, i ta napsaná v dopise či knize, k nám často skoro nedolehnou. Umíme mnohdy naslouchat jen sami sobě, a když druhý nepapouškuje naše náhledy, „vysvětlujeme“ nakonec něco my jemu, ale od něho nic nepřijmeme. Když je takto okamžitě překryjeme sebou, pak se nám nepodaří nakročit k užitečné, vědomé sebevýchově. Jakmile máme dojem, že je sdělován jiný názor (a takový je obyčejně nepohodlný), nebo jakmile jsou použita jiná slova a pojmy, než které sami používáme, okamžitě názor či sdělení druhého přejdeme a překryjeme něčím svým, co na ono téma známe. Pak kolem nás i přátelsky nabídnutá možnost sebezpytování proletí jak šelest vlaštovčích křídel, když jsme zrovna spokojeně zívali „na celé kolo“. Je tu potom trvalé míjení a stálé setrvávání na stejném stupni nepoznání, i kdybychom četli a slyšeli ty nejpodnětnější pravdy.

Skutečná duchovnost je vždy podložena láskou, ba vydobytá spoutáváním draka, přemáháním vlastních nedobrot, a pak je i neposkvrněnost znovu poctivě získaná. Nezasloužené vynesení kamsi nahoru nějakými zkratkovitými metodami, zadními vrátky, může zprostředkovat jen jediná bytost: Lucifer. To jsou pak ta fiktivní nebička, co se napřed blýskají, pak rozpadnou a my z nich vypadneme. Často se s nimi pak hrouť i naše osobnost. Lazarev dobře vystihl, že i nejhorlivější věřící, pokud si to egem přivlastní, může být brzy nejvášnivějším zločincem, zrovna tak intenzivně.

Materiální myšlení, myšlení bez lásky přináší člověku mrzutou náladu, nudu a nedostatek smyslu pro krásu. Přináší nechut' k životu a otupení všech citů. Z lenosti se rodí bezútěšné vězení smyslů. Rodí se odpor proti všemu pokroku, nedůvěra k ideálům, skeptická pohodlnost a nevědomost, jež končí zatemněním duchovní sféry člověka a propadnutí apatii a stagnaci veškerého duchovního života. Člověk ztrácí radost ze života. Má stálý strach o sebe a o osobní dobro, neovládá se, je rozrušený a výbušný, když je vydrážděn odporem druhých, anebo naprosto lhostejný, líný a neschopný duchovního ba ani kulturního života. Pozvolna propadá ahrimanským silám klamných mocností a ztrácí tak duchovní kázeň. Jeho obzor se zužuje, mozkové schopnosti tuhnou, otupují a nereagují na

jemné duchovní vibrace. Příště se narodí do těžkých okolností se starostmi a nedostatkem. Budou mu kladeny překážky vůči všeobecnému i uměleckému vzdělání. Za každý nový úspěch v rozšíření své inteligence bude nucen bojovat jak se svou pohodlností, tak i s těžkými okolnostmi života. Nebude schopen plného soustředění. Při každém duchovním hovoru bude roztržitý a neschopný vnímání vyšších zákonů. Bude usínat únavou při sebemenší duchovní námaze.

Národní úděl si spolutvoříme sami. Nemáme-li v naší české pivní kotlině rozsáhlé horizonty moře, můžeme si je vytvářet v sobě. Nemáme-li mohutné rozhledy z velehor, hledejme obdobu v krajinách své duše. Dnes máme víc pohodlí a zábavy, méně krásy a oběti. Více displejů než procházek, sci-fi střílení než pohádek, chemických nápojů než bylinek. Jsme spíše zážitková, než orientovaná společnost. Zároveň neviditelně sílí spásná nabídka duchovních světů. I ta ale může promlouvat jen tehdy, když se jí lidé otevřou. Lidé = ne oni, ale my.

Často se v lidské představě zaměňuje zvěle za projev silné vůle. Vůle egoistická, uplatňující astrální a materiální žádosti, není žádnou tvůrčí vůlí. Je to prostě astrální chtění, jež plyne z činnosti nižšího já. Týká se dnes mnoha oblastí: sportu, prestiže, kariéry, nabývání hmotných věcí... Pravá tvůrčí vůle je plodem lásky a vzkříšeného projevu duchovního Já. Z něho mají pramenit i konkrétní důvody k vynaložení silné vůle. Silná vůle jednoduše znamená, že vůli používáme.

Někteří nemilujeme druhého, ale jen se kocháme svým citem k němu. Podobně ke zvířeti. Poznáme to někdy podle toho, že svou „lásku“ podmiňujeme vděčností druhého člověka nebo poslušností zvířete.

Krásu přírody někteří nevnímáme s úmyslem, abychom jí ze sebe vyslali zpětně radost, ale raději si ji zaškatulkujeme do šuplíku pocitů, kde býváme pohnuti sami sebou, nebo ji slovně slavnostně opěvujeme a tím mrtvě zakonzervujeme.

Při sebevýchově musí být i vůle bourat stále své nižší stupně (neb i takto se dá vyjádřit duchovní cesta). Bez toho člověk může z některého vůdce zachytit onu lákavou spojitost s fiktivními sférami či nebíčky imitované duchovnosti. Dá se

tím krásně a bezpracně opájet. Pak se člověk téměř „lepí“ na něčí „vysoké vibrace“, „energetické nabíjení“, na lichotivý pocit výjimečnosti onoho společenství. Jsou to elementálové útvary, které se časem rozplynou. Před tím ale člověka zbrzdí, často na dlouho uhnou ve vývoji. Nepomohou, nikdy nic doopravdy neosvětlí. Neobsahují lásku, pokoru a morální, spíše vidiny úspěchů. Pamatuji si, jak jsem zpočátku připisoval (a „viděl“) vysoké stupně u těch, kteří byli až po uši pouze ve „vysokém“ žvanění a v sebelásce. Obvykle mají planoucí oči, agitační suverenitu a v každé druhé větě lásku, srdce, intuici, mír..., je to obdoba posedlé erotické smyslnosti, ale jen na vyšší téma. I největší podraz zahalí do pláště pomoci či lásky.

Argument "srdce" je mnohdy jen zástěrkou za mentální lenivost, dezorientaci v hodnotách, etickou bezradnost a neujasněnost. Ona „srdíčková“ (pouze citová či pocitová) mentální mlhavost a rozpatlanost se zaostří jedině jasným úsudkem. Bezpečnost citu může být dána jen bezpečností životní logiky, rozvahy a moudrosti. Na to nepotřebujeme žádná exotická cvičení ani jasnovid, jen svou mentální poctivost, bdělost, lásku a dobrotu. Připomeňme si slova Christiana Morgensterna: "Kdo se chce do toho, s čím se lze dnes v oblasti spirituálně-božského světa setkat, jen cituplně ponořit a ne do něj vniknout s plným poznáním, podobá se analfabetovi, který celý život spí se slabikářem pod hlavou." Cit musí pramenit z moudře propracovaného a projasněného nitra, musí být podněcován jen tím, co je hodno božího pohledu, musí být eticky i esteticky vědomě podložený. Pak má velikou sílu a obrozující schopnost. Jinak je pouhou smíšeninou elementálů nevědomosti, sympatií, antipatií, pudovosti, samolibosti, falešných cetek, i těch „duchovních“.

Někdy mlhavý pojem lásky nebo citu slouží radě z nás k bezděčnému zamaskování nějaké sympatie nebo antipatie nebo lenosti věc myšlenkově dotáhnout k poznání pravdy o ní. Mnozí to používají skoro jako zaklínadlo, a o čem řeknou, že udělali "z citu" či "z intuice", to bývá spíš jen výmluva mentální lenivosti. Navykli si spoléhat, že proti "citu" se nedá nic namítat. Cit je někdy zneužíván jako zaštit'ovadlo na kde co, protože s ním nelze logicky polemizovat, i když je nesprávný.

Došlo nám, že dítě, ač na nás plně závislé, je samostatnou, jedinečnou bytostí? Nebo jsme se zapomněli v roli vychovatelů, kteří jej mají ve své moci a i při jistě nutné a zdravé výchově podceňují či ani nepřipustí lásku, úctu a respekt vůči jeho osobnosti?

Nezautomatizovalo se i v nás cosi nedůstojného vůči zvířecí říši? Nemíjíme se vnitřně s těmito tvory - buďto jejich zábavným polidšťováním nebo naopak v pohrdání jimi a zacházením s nimi jako se svým majetkem? Umíme se dobrat ke správnému spolubytí s nimi na téhle planetě? Neuniká nám vůči nim cosi? Nejsme samozvaní krotitelé, majitelé nebo predátoři, dokážeme respektovat jejich přirozenost? Dokážeme najít správné postoje a vycit'ovat vůči nim úctu založenou na „přátelství“ či bratrství tvorstva?

Když už se chceme modlit za někoho nesnažícího se z naší blízkosti, tak raději jen prostřednictvím prosby k jeho Andělu strážci, aby to od nás sám přebral a případně mu pomohl, a ne modlitbu do druhého ládovat proto, že mi jeho rysy vadí nebo že něco vím lépe a nesnesu vědomí, že on k tomu ještě nedospěl. Pak chybí neosobní láska.

Dozvídáme-li se o zázracích, uzdraveních a zásazích jen se šířavou touhou taky se zde honem nějak přiživit ke svému prospěchu, nebereme věc za správný konec. Nejprve musíme mít sami zalíbení v čistotě, touhu stát se sluncem lásky a prohřívát jí své okolí, a tím se pak staneme pro duchovní světy "viditelnějšími". Místa v nás, která zbyla prázdná po rozpuštění negací, po odpuštění nepřátelům a podobně jsou polem, kam se síly požehnání mohou umístit.

Jak se dnes často přistupuje k řešení našich potíží či nabývání výhod? Titulky reklam se hemží výrazy jako Zatočte s obezitou, Vyzrajte na celulitidu, Přelstěte zimní únavu, Vyhrajte boj s horečkou, Nakopněte nudu, Pokořte hory..., S námi srazíte konkurenci na kolena, Užijte si své krásy, Žijte na plný plyn... Vše musí sloužit našemu osobnímu prospěchu. Ochablá jazyková inteligence nabádá například - Dejte si smoothie a fast food pro lepší facelift, ať máte drajv a uděláte si selfie. - Dobře, je to jejich svět, nemusíme se s ním ztotožňovat. Ale porozhlédněme se i po postojích k věcem či bytostem duchovním. Je dnes v módě pořádat rychlokurzy na styk s anděly, řešení našich záležitostí pomocí andělů, zbohatnutí pomocí andělů, meditace na zhubnutí apod. Je to obdoba dávných cílů černé magie, kdy se vyšší síly jistými praktikami měly zapřahat do nižších cílů lidí. A kde je pokora a láska?

Kolik přání ke svátkům někdo pojme jako snůšku básnických frází a klišé, zahleděných do vlastních nadneseně patetických citů, teatrálních kýčů,

přeslazených obrázků či vyumělkované oslavnosti vyšších hodnot. Často to na mne dělá právě dojem absence lásky, jen kochání se ve vlastních kulisách, utvořených uměle z vyčtených pravd. Někdy je z nadneseně vytvořených přání zřejmá i nezodpovědnost ke kráse i k hodnotám, ke kterým se pisatel navenek hlásí. Pravda i její prožitek je ale prostý a nepotřebuje se teatrálně předvádět a oslavovat.

Je-li přístup nálada k duchovní snaze bez lásky a je jen setrvačně podbarven naší všední chtivostí, pak i po řadě kurzů, přednášek, cvičení atd. se sice jaksi týčíme k nebi, ale jako suchý smrk s opadaným jehličím, tedy jako pahýl. Mívám často takováhle období. Pak se musím vzchopit. Uvědomit si to, vyžaduje hlubší sebezpoznaní. Náš celkový životní pocit či nálada (například uspokojení, mentální upovídanost, rutinní spěch, že všecko „musí létat“, předstírání lásky v manželství, v partnerství nebo v práci, uchvátané stavy, tíha...) nás provázejí, vzlínají bez dostatečné sebekontroly a sebezpoznaní nitrem (přesněji: necháváme je provázet a vzlínat) i do chvil duchovní práce, podbarvují ji, a tím si ji znehodnocujeme.

V některých kruzích je rozumem s jakousi povýšenou mystickou lhostejností opovrhováno, ale tím se vylévá s vaničkou i dítě: jistě že onen zmaterializovaný přízemní rozum je omezený a bludný. Když ale není rozum poctivě a pracovitě projasněn, když je veden egoismem a ne láskou, pak z něho plyne zas jen stejně zmaterializovaný a bludný cit.

Jsme místo lásky jen zahleděni do vlastního citu lásky, místo zbožnosti jen do vlastní pózy zbožnosti, místo účelného výběru informací z touhy po pravdě, jen do své vzdělanosti? Pak přijdou okolnosti, kde naše láska selže, kde se projevíme sobecky, kde uvidíme, jak jsou naše znalosti jen na povrchu a k nepoužití. A opět - jen láska nás z toho vyvede.

Bez smyslu pro lásku se člověk stává jen loutkou svých nálad. Šelmy, které se domníval zahnat, si v jeho nitru jen libě zdřímly.

Netečné postoje, odmítající všechny myšlenky a ideje, které nám objasňují nadsmyslový svět, vedou k nedostatku pochopení pro dary lásky a krásy, které duše potřebuje od pomocných hierarchií.

BEZ LÁSKY:

Libujeme si v tom, jaký máme z věcí pocit, ale neprožíváme je, jaké bezprostředně jsou. Zaléháváme balónky, abychom je mohli vlastnit. Realitu jen otrocky zanášíme do map a souřadnic. Škatulky si děláme nejen pro pojmy či vysvětlení jevů, ale i pro (po)city. Pak už jen, podle situace, otevíráme šuplíky-elementály s navyklými reakcemi.

- Místo čisté radosti často míváme jen bujarost či bezuzdnou citovou rozdováděnost (poznáme ji někdy i podle výraziva ve stylu - to je super, no paráda, ok, to nemá chybu, „je to o...“ něčem...).

- Místo prožitku – hltavost.

- Místo vzpomínek – sladkobolnou nostalgii.

- Místo soucitu - rozplizlý sentiment.

- Místo pokorného těšení a očekávání - netrpělivost a chtivost.

- Místo ryzí dobroty – pochválení sebe, jak činíme dobro (Pane Bože, vidíš mne? Líbím se ti, že?).

- Jsme-li (po)chváleni, pak místo odevzdání věcí „nahoru“, že skrze nás mohlo něco dobrého vzejít, se zalykáme pýchu (i čistou radostí se ovšem lze nevinně zalykat a tetelit – tam je ale obsažena i pokorná vděčnost).

- Místo vroucného poděkování za dar (boží či lidský) – hlučný jásot. V „lepším“ případě – konvenční póza křiknutí na Boha, že děkujeme.

- Místo vděčnosti za boží pomoc, pokud se nám něco podaří – vlezlé draní se Pánu před oči, aby viděl, jak jsme dobří a jak se mu máme líbit, protože brzy po něm budeme jistě něco chtít.

- Místo pokory – přihrblost a splasklost.

- Místo pokání – sebezatracení.

- Místo sebepovzbuzení – nadouvání se na svou víru.

- Místo vřelého vztahu ke světu a zhodnocování sebe kvůli světu – chtivost osobního pokroku a duchovní kariéry.

- Místo samostatného zrání a občasného radostného společenství – spirituální turistika, zběsilé ježdění po kurzech, setkáních s vůdci a svůdci atd., tedy duchovno redukované jen na společenské vyžití.

- Místo tichého prožitku radosti z přírody a posvátných míst – chtivé drancování posvátna pod záminkou „čerpání energie“...

- Místo meditace – vychtěné nezřetelné fantazírování na téma, jak by asi měla meditace vypadat.

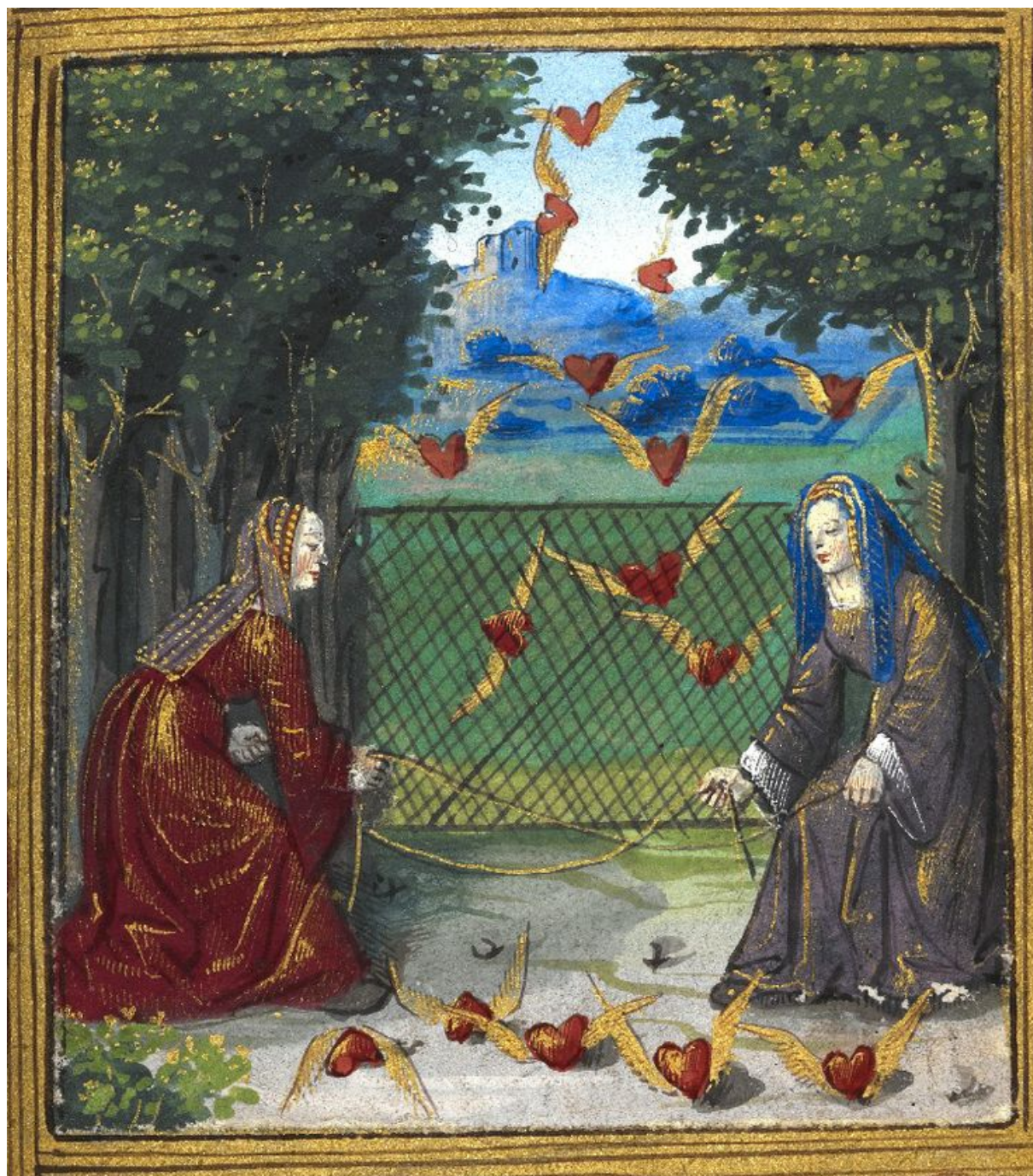
- Místo autenticity a duchovní práce na sobě – její imitace, zevní maska, modelování svého vnějšího chování podle toho, jak jsme se dočetli, že má „duchovní člověk“ vypadat.

- V hezkém prožitku (duchovním, vztahovém, přírodním...) si někdy vytvoříme elementála hnízdečka, kde se pokusíme napevno a natrvalo usadit. To s námi ale dříve či později spadne, dokud se ona kvalita nestane trvalou součástí pohybu našich myšlenek.

Ale nechme již tepání, byla to jen pomůcka a každý si můžeme uvědomit, zda po něčem takovém nesklouzáváme, tedy si vybrat, co se nás týká, a poznávat takto samostatně dále.

Beznaděj a pocit strachu jsou jen vyplaveným egoismem - osvobodivý je vzmach důvěry v Boží Milost a tím i v sebe.

*Prožívání karmy
Změny našich karmických struktur*

Osud nelze reklamovat. Pouze se lze dostávat se do souladu s ním. Neříkat si - Co mi to přišlo za malér, jako by mi byl odkudsi kýmsi svévolně nastražen. Sebepoznáním člověk rozezná chyby, žije s nimi, vidí na ně. Je sám sebou, uvedl do souladu myšlení, cítění, slova i jednání. I se svými chybami je pravdivý, nic nehraje. Někdy stojí naše domnělá dokonalost jako nástavba jen na hliněných základech. Přijdeme do nových, nečekaně nepříjemných okolností, kdy vše neprobíhá podle našich představ či kolejniček chování a reagování, a náhle něco nezvládáme, v něčem selháváme, poznáváme své jiné stránky. I to je v pořádku, patří to k učení se lásce k životu.

Máme-li lásku, pokoru a oddanost vyšší Vůli, nemá být v nás co zdrceno. Drceno je jen ego.

Za každý bolavý projev karmy máme děkovat, protože jediné ona nás posunuje, očisťuje a osvobozuje, tedy je i karma boží milostí - pokud ji takto přijmeme.

Prozřetelnost křivdy nedopouští, dělají si je jen lidé. Někdy si pro karmickou „křivdu“ přijdeme do další inkarnace, abychom v něčem postoupili, něco si uvědomili. Rizikové části světa jsou z karmického hlediska jakýmiś „výchovně nápravnými zařízeními“ pro leckoho z nás v některé inkarnaci. Než se však velký sobec zrodí v tak drastické inkarnaci, jaké vidíme například na milionech žíznících a hladovějících lidí Africe, je mu láskou Prozřetelnosti dán dostatečný počet situací, zkoušek, křížovatek, aby se vzchopil. Karma není zrádná, to jen my přehlízíme znamení u cest. Nezapomínejme také, že karmické vysvětlení nás nesmí zbavovat soucitu s trpícími.

Někdy jsme v první fázi nějaké zkoušky něčím zavaleni k neunesení. Když tím projdeme s láskou k osudu, pak se něco z toho ulehčí, něco rozloží do posloupnosti času, k něčemu najdeme nové řešení a můžeme se zas nadýchnout a podstupovat to.

Často láska vyššího vedení funguje tak, že je nám predestřen příchod těžké situace, my se na ni musíme připravit, hledat sílu a správné stanovisko. Někdy už tím jsme snad úkol splnili, takže to pak nemusí uhoďit v takové míře, jak nám připadalo. To jsou ty zkoušky, kdy nahoře už je řešení hotové, ale tady se to zprvu jeví těžce, aby se člověk víc vztahoval k vyšší pomoci a lásce a posile i aby udělal vše poctivě. A pak děkoval.

Karma se někdy odbývá jen jakoby v náznaku: hrozí-li nám nějaká obtížná situace, musíme se na ni v duchu s láskou a důvěrou ve vyšší pomoc připravovat, a ono to pak většinou jde úplně nebo částečně jinou cestou. I situace, které jsme nezvládli dobře, si aspoň večer můžeme procházet a zkoušet si to v duchu lépe. Pro příště se nám do kamsi uloží.

Člověk je zde láskou vyššího řízení vychováván, aby byl moudře akceschopný a bez egoismu odolný proti tlakům ze všech stran. Nic jiného nám nezbyvá, ale je to velice účinné na zoprávdivění modliteb a vůbec vztahu k duchovním bytostem. Někdy můžeme cítit, jak nás celý den jen nesou a my jen usměřňujeme věci jednáním.

Dostaneme-li se do osudové pasti, pak – podobně jako u zvěře - čím hysteričtěji se zmítáme, tím pracněji bude naše vyprošťování. Odmítáním zkoušek se zaplétáme do dalších sítí a potíže se kupí. Naopak klidná a logicky myslící hlava, srdce naplněné láskou a děkování nebesům za všechny nesnáze jakožto dary k dalšímu poznání, nás vyvedou ze všeho.

Ale: Nezapomínejme, že Kristus nás miluje a bude milovat vždy a v každé chvíli i při jakékoli naší slabosti, které se dopustíme a kterou si uvědomíme. Proto nemusíme podléhat sami sobě ani tomu, čeho jsme se dopustili, pokud si plně uvědomujeme onu špatnost.

Jednou nás pravá čistota a nevinnost natolik zvláční, že v nás nebude nic, co by mohl osud zlomit. Procházejme si sami, co nám k tomu ještě brání. K tomuto rozvolnění a ohebnosti vůči nárazům je však zároveň zapotřebí ocelové vůle a pevné duchovní páteře i vykrytalizovaných činů.

Vzít na sebe svůj kříž a následovat Krista je postup na řadu vtělení. Kříž – veškerá naše karma se nedá prožít v jednom životě. V jednom životě se ale můžeme pevně a plně rozhodnout k onomu vzetí svého kříže a následování Krista. Pak je nám jeho Láskou pomáháno víc, než jsme tušili

Ze svého prožívání karmických břemen je dobré odstranit sžíravost, sebelítost, zpupnost a strach. Tím se karma prodlužuje, ba snad i násobí, protože to neumožňuje nadhled (vystrčit hlavu nad vodu, jakkoli špinavou). Pokud sebelítost už není, ale je vědomí spravedlivého Řádu, zvládá se vše mnohem lépe. Vcítění se do vědomí Řádu je ohromné osvobození od strachu.

Pak nám pomůže příval Boží energie projít vším.

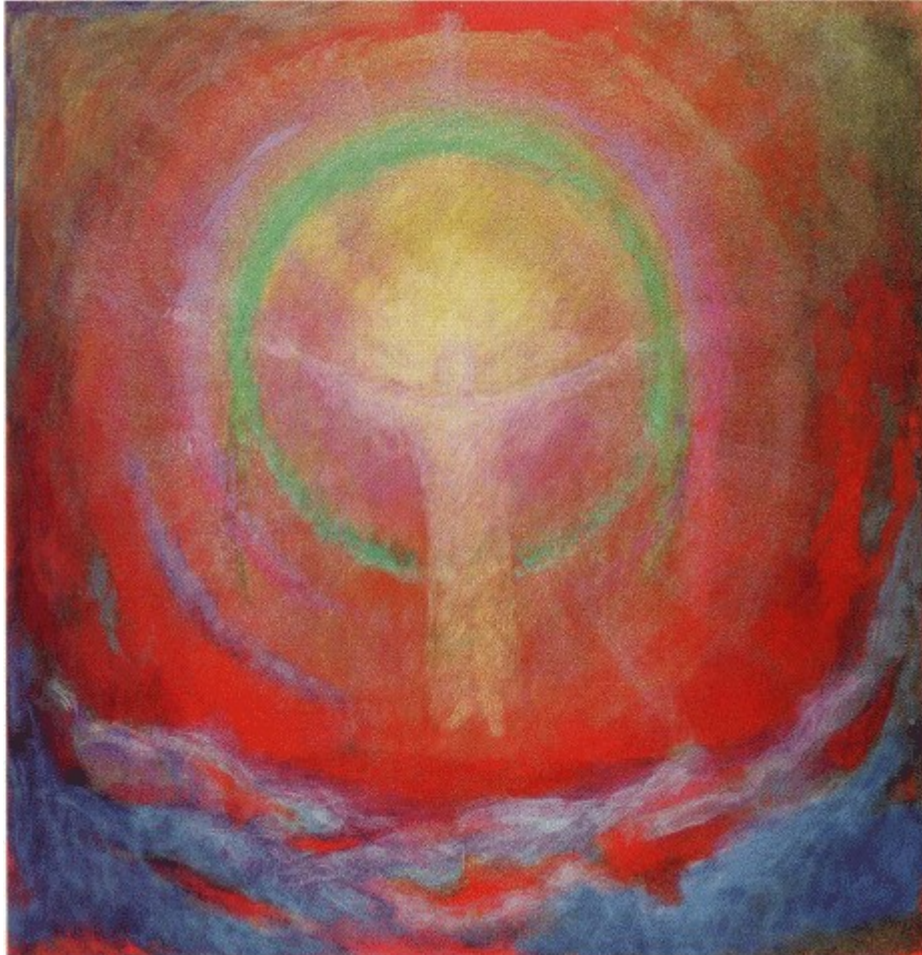
Vždy můžeme jen opětovně říkat Kristu či Mateřské Mariánské bytosti, že toto neumíme, nezvládáme, že jsme slabí. Poprosit, může-li to být, o ulehčení, nebo alespoň o pomoc a posilu, tedy o vedení, abychom zkouškou správně prošli.

A důležité: jakmile se nám něco podaří, jakmile nás snad mine hrozivá situace, neměli bychom se bujaře oklepat, že nám tohle vyšlo, neměli bychom to brát konzumně, že to máme "v kapse" či jsme "za vodou" a můžeme si dál žít v bezuzdných libostech, ale v tichosti, lásce a pokoře poděkovat, být si vědomi, že vše je jen dar či zápujčka Prozřetelnosti na určitou dobu.

Vždy, když něco "dobře dopadne", tedy podle našeho přání, záleží, jak s výsledkem dále naložíme. Příklad: Ukončili jsme se zdarem autoškolu. Ale jak se budeme dál chovat na silnicích, zda slušně nebo hulvátsky, bude zase jen na naší lásce či bezohlednosti. I kdybychom tedy ukončení autoškoly považovali za akt boží lásky, pro naše další ježdění je to jen určitý předpoklad. Podobně i s jinými oblastmi - například vyléčení. Bude trvalé, nebo přijde ta samá či jiná choroba? Většinou jsou to výsledky podmíněné a záleží na našem dalším chování.

Vše, co nám přinese budoucnost, očekávejme s klidnou myslí, ba vděčným těšením se, protože je nám dána Světovým vedením, které je plné Moudrosti i Lásky. V jistém smyslu duchovní cesta neexistuje. Dá se říci, že stačí jen zastavování se a rozkrývání toho, co máme v sobě, i rozhlížení se, co máme kolem sebe – hmotné i nehmotné. Neustále se vyvíjíme v božím Lůně, obklopeni Jeho Láskou a Moudrostí, kam tedy spěchat? Stačí vstřebávat se moudře, bděle a s důvěrou do božích kosmických struktur, a odívat duši do slunečního hávu.

*Uvádění do souladu se svým osudem
Láska k vlastnímu osudu*

Když Gustav Mahler rozdal party své nové symfonie hráčům, ozval se trumpetista: Proč mne pořád ženete do těch nejvyšších přidušených tónů? Odpověď zněla: Zatím to ještě nemůžete pochopit, teprve až uslyšíte celou symfonii. - Nehňte nás láska Prozřetelnosti také někdy svými omezeními a tlaky do lepší ukázněnosti pro symfonii celku a její krásu? Nemáme se víc snažit, abych byli harmonickou složkou duchovní evoluce světa? Patří k tomu i kritický ale přesto harmonický pohled na své chyby a nebát se přijmout jejich následky.

Naše boly i viny rozpouští láska k vlastnímu osudu.

Aktivním jednáním podle nejlepšího vědomí a svědomí, jehož výsledky předáváme Bohu, aby je sám vedl podle své Vůle, se uvádíme do souladu se svým osudem.

Jako svaly fyzické je nutné cvičit, aby nezakrněly, tak i zemské těžkosti se učíme znovu a znovu rozpouštět modlitbou, meditací, uměním, trpělivostí, odevzdáním se do Boží vůle a duchapřítomným jednáním.

Některá náboženská společenství nakládají s pojmem boží milosti jako s jakousi vyšší libovůlí, kterou může být křesťan poctěn. Je to jeden z prvků středověké pověřivosti v církevních náhledech. I to, co se jeví přímo zázračně jako milost, je však výsledkem naší dobré karmy z minulosti, nebo poctivé modlitby. Zatímco kdysi mohli asketové a světci žít z milosti přírody a z milodarů dobrých lidí, platí pro dnešní dobu, že k milosti musíme nabýt vědomý a odpovědný vztah. Musíme se přičinit jak o zemskou existenci, tak o niternou práci na sobě, nechceme-li být bez ukotvení.

Stěžujeme si někdy na tlak doby, na překážky, na zlé lidi... Je to snadné stěžování si. Tvrdí-li ale někdo, že jde za pravdou, pak musí mít i dost lásky k položení si otázky: kde mám jistotu, že nepůsobím svou povahou, vlastnostmi, chováním, myšlením na druhé stejně takovým tlakem i já? Můžu se plně spolehnout, že třeba prosazováním svých názorů při soužití s partnerem, potomky, příbuznými, spolupracovníky, že prostě pro lidi ve svém okolí skutečně i já nejsem původcem právě tohoto tlaku, pocitu, který tak často vnímají a označují za „tlak doby“? Mám snad tak dokonalou sebekritičnost? Nehraju si na ni pouze? Tedy – nejsem zároveň někdy v něčem i na té druhé straně, na kterou si stěžuji?

Nesmrtelný oheň nekonečné a ničím nepodmíněné boží Lásky a Moudrosti může kdykoliv prožehnout, obnovit, posílit, napravit, posvětit a oživit všechny složky naší bytosti. Záleží jen na intenzitě vroucnosti a důvěřivosti volání naší duše, ne na našich chybách a proviněních.

Láska spočívá i v tom, že své denní povinnosti děláme rádi, jsou pro nás bohoslužbou, protože nás Pán do těchto okolností postavil.

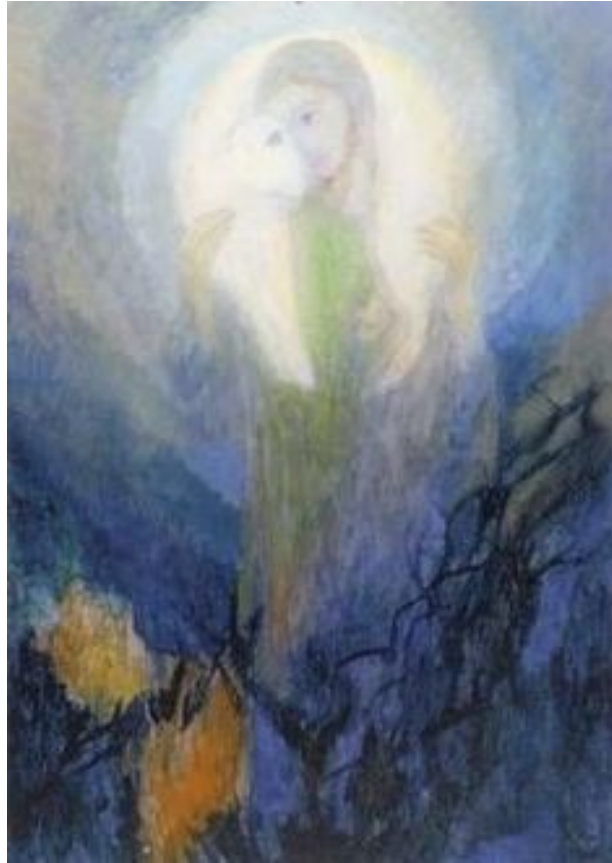
Usilujme o harmonii mezi duchovním a fyzickým životem ovládním svých pocitů, omezováním náladovosti, rozpouštěním strachu a hrůzy a vyloučením všech chaotických sil. Odevzdávejme se s plnou důvěrou moudrému řízení Prozřetelnosti a chtějme poznat své podvědomé síly a vyloučit je ze svého vědomí.

Modlitba, meditace, láska otevírá člověku, sedícímu na vrcholu pyramidy ze svých odpadků, oči ke vnímání těchto odpadků – tu hrubších, jindy v úhledných obalech - a sílu a požehnání je v klidu rozpoznávat, odklízet či pálit. Bez této denní práce není pravé meditace ani uzdravení.

Vynasnažíme se podržet si za všech okolností klid myšlenek a rovnováhu, protože víme, že i bolestí, která je osobně prožívána, se oddalujeme od svého úkolu a od božího vedení. Usilujeme zachovat si rovnováhu i v neštěstí a ve zkouškách života a všechnu bolest snášet s klidem a vědomím správného řízení Prozřetelnosti. Víme, že i utrpením na člověka působí nesmírná milost boží, která nám dovoluje splatit naše dluhy a po odčinění karmy se opět přiblížit o kousek k Bohu.

Radujeme se ze života jako z daru božího. Víme, že všechny hierarchické bytosti – buňky Těla božího – nás trvale milují.

Vztahové projasňování

Často zapomínáme, že tu nejsme proto, abychom někoho napravovali. My máme milovat, napравuje Bůh.

Pouze láska duchovních bytostí může člověku poskytnout správný základ ke styku s bytostmi zemskými. Cesta ke Kristu nespočívá v pouhém mystickém ponoření do sebe, ale v tom, že niternost vystupuje sama ze sebe k druhému člověku. Jednou se styk s druhým člověkem stane svátostí.

Vztahy jsou často jako pavučina, kterou si skládáme před oči a zdá se nám pevná jako lněná látka, vprádáme si do ní své sny a ideály, a stačí fouknout vítr a vše je pryč. Jedině tam, kde do vztahu vkládáme pravé duchovní hodnoty a odevzdáváme vše opakovaně do boží Vůle, kde se opíráme o vyšší hodnoty, můžeme mít naději na zdárné rozvinutí vztahu.

Učme se rozeznat situaci, kdy i rozchod s někým nebo distance může být projevem lásky k němu a může mu pomoci. Pozor však na pokrytectví.

Sami, ač mnohdy nedokonalí a hříšní, žádáme pro sebe boží lásku, smilování, odpuštění. Žádejme to nejprve pro druhé a dostane se toho i nám.

Mnohdy modlitba za někoho, soucítění a účastenství stačí, abychom zahřáli a oživili srdce, zatrpklá a ztuhlá ranami života, pod kterými ztratila víru a naději.

Čím víc nedobrého, nedokonalého si o sobě můžeme uvědomit a případně někomu, kdo k nám má lásku a pochopení, sdělit, tím méně jsme zranitelní. Ješitnost působí opačným směrem, ucpává nás, konzervuje elementály negací.

Člověk se má snažit být ve skromném životě člověkem pro lidi a důvěryhodný pro Boha, pro okolí i pro sebe. Vše, co nás potkává, brát s láskou a s díky jako to pro nás nejlepší, což nevylučuje snahu věci měnit, bránit se, hájit se atd. Toto pro mne není teorie, ale učím se to pomalu, s oklikami, chybami, ale i trpělivě se sebou. Někdy na sebe musí člověk počkat. To, co se popisuje jako dokonalé vlastnosti, nelze jaksi skokově „zavést do praxe“, ale zas jen tažením své káry, zklidňováním, sebekontrolou, nadějností, radostností. A pak i ona „tajemství“ se otevírají pomalu v závěsu za mírou touhy po Bohu.

Kolikrát se s gusem odvoláváme na boží mlýny, nebo že někoho "Pánbu potrestal", když postihne něco nepříjemného toho, kdo nám není sympatický či na koho žárlíme, závidíme mu a podobně? Kam se nám poděla láska a pokora? Ohánět se Pánembohem je veliká drzost, opovážlivost a neláska, protože On nás nezmocnil mluvit za Něho. Krom toho - karma se může projevit až příště nebo v několika dalších inkarnacích, tedy nemůžeme vědět, co vše postihne i nás. Argument boží spravedlnosti či trestu máme právo používat pouze vůči sobě samým.

Jako se nenávisť mění v blesky a šípy, které se zarývají do aury nenáviděného člověka, tak láska působí oživujícím účinkem, je-li správně vyslána v podobě silotvorných emocí a dovedeme-li jí obklopovat osoby, které čistě milujeme.

Každá procítěná myšlenka mravní hodnoty, dynamizovaná láskou, oplodňuje astromentální úroveň a spolupůsobí při výstavbě nové, čisté zemské aury. Tak jako prorok a zasvěcenec Mojžíš způsobil svou merkuriánskou holí padání "many na poušti", tedy symbol sestupu manasických sil Kristových do pouští lidských duší, můžeme i my v malém spolupůsobit tímto směrem.

Dejme si příklad lásky a odpuštění: Doktorka Milada Horáková nedělala žádnou duchovní nauku, ale žila věrně svým ideálům, byla autentická, přirozená. Před popravou dopsala svým blízkým psaníčko: „Ptáci už se probouzí. Začíná svítat. Jděte na louky a do lesů. Žijte! Žijte! Jděte do borů, dívejte se na krásné a všude budeme spolu. Dívejte se na lidi kolem – v každém se něčím zobrazím. Nejsem bezradná a zoufalá. Nehraji...“ Byla připravena odejít beze zloby, ukřivdění, bez vyhrožování božími mlýny.

Skončilo mlčení nebes pro Zemi Kristus rozžehl oltář Země

Dávné kultury stavěly oltář Země. Kristus ho rozžehl. Svící bylo Slunce.

Země je nejen naší kolébkou, nejen rušným bojištěm, nejen stále otevřeným hrobem, ale i alchymickou tavírnou lásky a stále rozsvíceným oltářem. Co z toho si vybereme?

Skončilo mlčení nebes pro Zemi. Z nebes sem sestoupil jeden z bohů. Pohřížil se do oceánu běd zemského lidství. Rozestřel nebeské závoje, harmonie sfér sem již zaznívá. Uslyšíme ji? Zatím je většina lidstva hluchá. Od příchodu onoho milostiplného Vyslance nebes, nositele Loga, můžeme odleskem Jeho sil sami oslovovat Boha. Můžeme být Jeho částmi, Jeho hierarchiemi, slyšení a vyslyšení. Země od onoho času přijala záři Slunce, Krista, i my se můžeme

stávat Jeho paprskem a zářit světu. I naše duše se může stávat tónem, ohlasem, ozvěnou mohutného tvůrčího hlasu Loga, jím se učít tvořit a probouzet spící.

"Staré národy uctívaly Slunce" – psávají historici se shovívavým nadhledem. Ony národy tam ale vnímaly svrchovanou bytost, žijící a sestávající z ničím nepodmíněné Lásky, z dávání, světla, oběti sebe pro kosmické okolí. Odtud pramenil vrchol a Zdroj života. Nejen že dává hmotné teplo a světlo, ale Život sám. Kdysi se vědělo, že svícení a teplo je projev lásky a péče bytostí, které tam žijí. Tou vůdčí bytostí Slunce byl Kristus, a po Jeho trvalém sestupu na Zem před dvěma tisíciletími nastoupil na jeho místo archanděl Michael. I proto ovládá neděli - den působení Slunce.

Dávní zasvěcenci se ke slunečnímu božství Kristovu museli obtížně "vzmeditovat", zatímco od Jeho sestupu na Zem se nabízí nám všem snáze, jaksi "demokraticky". Vybavme si ve chvíli klidu: Slunce, či svět Slunce, či bytost Kristova jako absolutní Láska, absolutní bezpečí, to největší v celém kosmu. Prozařuje vše a přezařuje všechnu bázeň i naši zlobu, strach, omezení chytěním – to vše rozpouští. Pokud Mu to k rozpuštění s plným rozhodnutím předáme. „Hory jako vosk roztékají se před Ním.“ Při pohledu a myšlence na Slunce cítily tehdejší národy právě toto, a může to být i pro nás pomůcka k přirozenému objevování Krista (i bez zevního náboženství, bez příkazů, jen ze svého nitra, ze své mysli, ze své radosti a důvěry...).

S vědomím o Kristově lásce přichází i větší pomoc v řešení veškerého prožívání – mějme k tomu důvěru, a může nastat i velký či alespoň částečný posun v řešení věcí, v osvětlení probíhajících i budoucích okolností. Není to rozplynutí se, kdy by naše já zaniklo či se zeslabilo, jako tomu bývalo kdysi v Orientě, ale naopak vše cítíme v plném jasu, a to je to Centrum, Ohnisko esoterního křesťanství. Pak je naše já jedním z paprsků slunečního Já Kristova. Kristus je centrálním Já kosmu, je jeho páteří.

Dejme si poněkud schematický příklad působení Lucifera. Nemá rohy ani kopyta, je naopak krásný a předstírá lásku. Představme si (naivně a nepřesně), že duchovní růst jde skutečně zdola nahoru, do stále vyšších hierarchických stupňů. Vedou k němu dvě kolmé výtahové dráhy. Jedna Kristova - skutečná, pravá,

spásná, ale souběžně s ní ta luciferská. Jsou těsně vedle sebe, ba mají mezi sebou otevřené dveře k nenápadnému projití z jedné kabinky do druhé. Pokud na kterékoliv úrovni naší cesty (prožitku, očisty, poznání, krásné meditace, pomoci někomu dobrým skutkem atd.) si tento stupeň přivlastníme, tedy se v něm libě usadíme jako ve svém, už jsme přestoupili do nablýskaného výtahu Luciferova. Někteří z nás snad i celý život věnují nějakému „duchovnu“, ale bez skutečné lásky k Bohu je to jen šalba, imitace, noblesní sedativum zapouzdřené "elity". Jejich duchovní ego roste, namísto umenšování, namísto onoho „Ne já, ale Kristus ve mně“.

Dnes již není doba duchovních metod či technik a jejich zprostředkovatelů, ale doba samostatného pěstování kultury Já, doba Kristem otevřených nebes. Pomocí je jen přátelská láska, podpora, modlitba, nezištný moudrý čin.

Náš životní pocit malátnosti, rezignace, beznaděje a smutku může léčit například chvalo zpěv doufajícímu lidstvu od vidce na ostrově Patmos, zpívající o novém bytí Země. Nazývá Zemi „nevěstou Beránkovou“: je zasnubována Kristu, který na ni sestoupil z nebeských výšin a svou obětí se s ní spojil pro všechny eony věků. On je Geniem, omlazujícím Zemi a tedy i lidstvo, pokud se Mu otevře. Země nyní žije Jeho krví, dýchá Jeho dechem, září Jeho světlem. Cítíme se někdy zbyteční? Právě k uvědomování a otevírání se tomu jsme jako lidé povoláni. Není většího a radostnějšího cíle.

Na úpatí Mount Everestu i jiných velikánů jsou tuny odpadků po horolezcích. Ošklivé, že? Podívejme se za sebe – co jsme zanechali mentálně mezi lidmi? Pohleďme na sebe okem a srdcem okolí. Veškerá karmická náprava znamená, že jsme vedeni pouklízet odpadky, které jsme za sebou mezi lidmi mentálně zanechali my. Rozpoznáme a uděláme-li to sami a rádi, ne ze strachu o sebe ale z lásky k dobru a pravdě, pak se nad námi občas a snad stále častěji rozklene azur nekonečných nebes a jejich ochrana. Ani mráčky či bouřky nás pak osudově nezlikvidují, ale projasní a zduchapřítomní.

A kolik – pomyslně řečeno – milionů tun mentálního odpadu lidstvo zanechalo Matce Zemi? I proto Kristus jedl chléb a pil víno jako symbol svého vykupujícího sestupu až do zemské úrovně.

Říkáme si milovníci přírody? A milujeme ji opravdu, nebo jen svůj užitek z ní? Lze vnímat či alespoň vědět, že naopak příroda potřebuje přijímat lásku člověka. Je zakletá do jha hmoty a potřebuje síly lásky, síly Kristovy ke svému postupnému osvobození, produhování. A tak i celá země. A to se může

dít jediné skrze člověka. I k tomu jsme na rodné planetě určeni. Co pro to můžeme dělat? Nepotřebujeme k tomu žádnou mystiku. Sledujme si například, jak pozorně a laskavě se naše ruka dotýká nerostů, rostlin a zvířat. Měla by pro ně být pohlazením, požehnáním. I odvěké gesto rukou k žehnání je inspirativní. Do pohledu na přírodu můžeme vysílat radost a lásku, nikoli krásu jen pro sebe hamtat. Prožitek pohledu jde pak opačným směrem - od nás k přírodě. Vejdeme-li do lesa, lze jej v tichosti pozdravit. Slyšíme-li zpěv ptáků, vanutí větru ve větvích, samomluvu potůčku, můžeme i sluch v nitru "obrátit" do souznění, radosti, vděku. Slyšel-li hudební skladatel v nitru hudbu, nebylo mu to dáno, aby se jí opájel sám, ale aby ji zaznamenal pro lidstvo.

V daleké budoucnosti bude kontakt mezi lidmi pocíťován jako posvátnost. Ovzduší nasycené Kristem má být kyslíkem společného života. Mějme to na paměti, třeba nám občas takové situace budou snáze přicházet už dnes. Važme si jich. Můžeme prosit i Krista jako našeho duchovního bratra a nejvyššího Slitovníka o sílu sebepoznání a vcítění do těch, kterým jsme ublížili. A dokážeme-li sami na straně poškozených někomu odpustit, ne slovy nebo protože „se to má“, ale ze vzdání se svého titěrného egoismu, pak sami – řečeno nejen obrazně ale i doslovně – dáváme částku Krista do našeho vztahu. Nejen pro souladné společenství, ale i pro společenství po vině a odpuštění mohou platit slova – Kde dva či tři jsou ve jménu Mém, jsem Já mezi nimi.

Naše postavení je nyní zlomové jako asi ještě nikdy v historicky poznatelném vývoji. Staré pořádky a cesty padly, ani tradiční hodnoty nás mnohdy nenaplňují. Probíhá však velmi mocné vniknutí nové duchovní substance lásky, tedy hlubšího a bdělejšího vnímání Krista. Ten je nám ze zemské éterické úrovně mnohem bližší a uchopitelnější, než v dětských dobách našich křesťanských předchůdců. Současně se zesílením agresivity a tragiky materialismu zesílilo a nabylo i konkrétnější podoby působení Vykupitele světa. Není od dob Golgoty statický, přibitý na kříži či namalovaný na obraze, ale je ve své nejvyšší Lásce neustále živoucí, tvořivý, činný, bdící nad lidstvem. Je zde pro nás, je to náš Bůh a záleží jen na nás, nakolik si to uvědomíme. Čeká na to!

Přítomnost Krista v našem praktickém životě

Vše počínáme s myšlenkou na Boha a Jemu zasvěcujeme celý svůj den.

Je úžasné si například denně před usnutím vybavovat, co je vesmírný Kristus - celý nejen zodiak, ale všechno v nekonečném vesmíru, i to kam až ani v představě "nedohlédneme", je trvale oživováno a naplňováno Jednotou Lásky

vesmírného Krista - a i Země a lidé jsou toho součástí, tedy není nic než Láska a bezpečí v ní.

Naše duše se bezprostředně před pozemským zrozením setkávají se světlem archanděla Michaela a se substancí lásky Krista. Jsme tedy v tomto období obléváni tímto světlem a touto láskou. Michael nám poukazuje svým duchovním světlem na požadavky naší karmy pro nastávající vtělení, poté nás Kristus posiluje svou láskou. Probouzí v nás schopnost, abychom svou karmu přijali a milovali.

I při (či právě při) materialistické tíze dnešní doby si můžeme uvědomovat, že roste i pomoc Kristova. Spočívá i ve stále větší možnosti ovládat karmická vlákna v našich pozemských záležitostech. Můžeme nabývat osvobodivé jistoty, že před narozením jsme byli s Kristem spojeni a mohli zažít milost, pomáhající snáze vyrovnávat naše karmické zauzleniny. Inspiruje nás, abychom vyrovnávali svou karmu ve smyslu Kristově a pak se s ním při odchodu na druhý břeh bytí opět setkali. Lze to považovat v jistém smyslu za jakousi úmluvu mezi Kristem a člověkem. Plody této spolupráce se takto přenášejí ve prospěch lidstva. Kristus nás učí čemusi nesmírně významnému: lásce k vlastnímu osudu, kterou si lze stále více uvědomovat. Vděčnost ke své karmě jako k nástroji vývoje znamená její přijetí a prosvětlení. Kristova věrnost člověku, kterou ho doprovází, mu to umožňuje.

Lidské Já je odvozeno od Já Boha Otce, je jeho malou součástí, která činí lidi vzpřímenými. Svým individuálním božským Já se lišíme od zvířat.

I proto máme vzpřímenou páteř. Kristus – pravzor našeho ducha, je duchovní osou, páteří naší osobnosti, pomáhá nám ji narovnávat, opírat se o ni.

Bůh miluje nekonečnou láskou, protože není na ničem závislý. Láska je však jen jedna, její povaha je všude stejná. I my když rozpouštíme své závislosti, uvolňujeme Bohu v duši nezávislost a místo, aby námi miloval.

Jak se (také) můžeme podílet na Kristově lásce? Když se vzdáváme, byť v maličkostech, své momentální sobecké vůle, myslíce i na potřeby druhých, je to v jistém smyslu prvek oběti, malá oběť pro druhé, pro svět. Přecházíme tím do druhé bytosti, tkáme a žijeme v ní. Můžeme to prožít jako uspokojení, ba obšťastnění, když se vůči někomu nasměrujeme svou obětí, vzdáním se

egoismu. Není to již prožitek pouze subjektivní, pro náš pochybný časný prospěch, ale objektivní napojení na sounáležitost se světem. Pak námi vchází něco do světa, stáváme se teprve jeho pravou součástí.

Spálení částí naší karmy nemá být v lásce ke Kristu prvotní cíl, pletlo by se tam pak sobectví. Když ale prožíváme vzácnou chvíli prostoupení se Sluncem Krista, jasem jeho čistoty a milosti a neomezené síly a možností ku pomoci, vybavme si některou svoji starost či obtížnou situaci, současnou nebo i jen hrozící, a volně ji do toho vložme. Onen jas na tu starost zaměříme, nechme svízel nebo negaci radostně a úlevně obtéct tímto jasem, vykoupat ji v něm. Tedy – v jasů vědomí si na tu starost vzpomeňme, a ona bude tím osvícena a vzata do péče. I když od nás snad nebude odňata, láska Krista nám dá sílu k unesení všeho.

Krátká modlitba ke kosmickému Kristu - Ochraň nás ve víru karmy pozemských dní a tvá Láska nechť nás ozáří, abychom se přiblížili k tvému Všelásky oltáři.

Je úžasné si představovat a i trochu uvědomovat, že Kristovou Láskou je vyplněn celý vesmír a stačí, abychom si svou malověrností, sebestředností a úzkoprsostí nezakrývali oči. Denně si to můžeme ráno uvědomovat.

Denně před usnutím se můžeme snažit a prosit, aby se nám za spánku otevřela nebesa a byli jsme vpuštěni do oné gigantické všeobsahující hvězdné "lodi ochrany" Krista a Matky boží a putovali takto s jejich láskou nocí. Je to pouť ve věčném hojivém bezčasní. Tedy si s důvěrou uvědomit, že po usnutí vystoupíme do božích sfér, mezi hierarchické bytosti, tvořící Tělo Boha Otce, do jejich lásky, ochrany a obnovy.

Základem ke všemu by mělo být důvěřivé a důvěrné vztahování se k pomoci vyšších duchovních bytostí, ať už k Andělu Strážci, k Panně Marii - Matce našich duší, nebo ke Kristu. Můžeme je oslovovat přímo za sebe, ze sebe. Nikdy a s ničím není třeba zalézat před božími bytostmi do kouta. Jejich láska nás tam stejně vidí a miluje, to jen my se od ní odvracíme. Nejsme schopni jí uvěřit, protože jsme takovou nepoznali a snad ji ani sami tak bezmeznou nemáme. Pak

může pomoci i uvědomění si té nejpotupnější dobrovolné smrti na kříži. Tam byl pravzor lásky. Ta je s námi trvale. Pomoci ale může, až se jí otevřeme.

Z modlitby: "Nekonečně velebná je božská Láska odvěká; jak naplňuje vesmír, tak necht' ozáří i člověka..." - "Božská Matko, tvůj hvězdný úsměv nad slunce a hvězdy jasněji plane, necht' se v nás sjednocení s Tebou skutkem stane."

Posvátnost umění a krásy

Podobně jako do zemských katedrál nevstupujeme s obyčejnou denní náladou, jako třeba do dveří svého domu či pracoviště, snažme se na vstup do katedrály ducha nějak připravit. Snad jsme to v ohlušujících a oslepujících bengálech naší civilizace ještě úplně nezapomněli. Zklidněme se, vyvolejme si náladu tiché slavnostnosti a pozornosti, vykoupejme si v představě duši i tělo, sejměme pokrývku hlavy, třeba se i vyzujme z okopaných bot, a nakročme do světa posvátna. Třeba zachytíme ideál klíčící nebo čerstvě se rozzářivší, ideál nepotřísněný ještě naší skepsí či chtivým přivlastňováním si. A tak je to i se vstupy do světa Bohem inspirovaného umění.

„Jsme z téže látky jako sny“, napsal Shakespeare. Napřed musí člověk hluboce snít a modlit se, aby pak mohl aktivně a správně jednat. Sny a ideály stojí u zrodu všeho velkého a krásného. Z látky snů minulosti tkáme skutečnost dneška.

Ukolébavky se dnes již téměř nezpívají, večery rodinného souznění a modliteb při svíčkách už také neznáme. Zkusme si místo toho alespoň odhadnout, mezi jakými díly bychom dokázali blaženě a bezpečně usínat. Jakému okolí bychom svěřili svůj spánek? I uprostřed dnešního civilizačního chaosu jsou tvůrci krásy, jejichž dílům bychom se mohli s důvěrou svěřit. Nehledáme někdy v umění i cosi takového, jako je pohlazení po vlasech před usnutím od milujícího a milovaného člověka? Jsou opravdu takoví tvůrci? Jistě. Musíme je ale poctivě hledat. Je jich jako šafránu.

Starí mudrci a světcí často připodobňovali jiskření lásky a ctností ke krystalům a drahokamům. Jistě věděli proč. Máme-li třeba i nevzhledný roztok obyčejné soli, musíme odpařit vodu a teprve pak vzniknou lesklé krystaly. Tak i vše zbytečné a nečisté musíme ze sebe odpařit, aby se naše boží jiskra zaskvěla jako vzácný krystal. I ten se rodil v tlaku zemské výhně a temnot. Roztavením a pak přesným zpevněním podle Bohem daných struktur je proto předobrazem duchovního člověka, rozvolnivšího a odpařivšího v tlaku světa a za pomoci Kristovy Milosti to chaotické a překážející. Pak člověk září rozhodností a pevností činu. Vykrytalizovaný duchovní čin, a tím může být každý velký i malý denní čin a úkon, má být vykonán na základě správného rozhodnutí, nemá být zkreslen osobními sympatiemi či antipatiemi, prospěchem nebo chtivostí, nerozumností nebo zlovůlí. Pak okamžitě zazáří jako drahokam či krystal a ozáří toho, komu byl věnován, jeho tvůrce i zemské klima.

Požehnané klima v našem nitru pro meditaci i chápání vyšší moudrosti, čili prostor pro síly duchovního světa se vytváří právě kvalitou našeho života na zemi: pokorou, harmonií, zodpovědností, vcítivostí, důvěryhodností... Jinak se duchovní síly nemají kde zachytit, kudy do nás vstoupit. Bez sociální vcítivosti, laskavosti, radostnosti, smyslu pro krásu i pro humor je všechna naše duchovní práce, modlitby, meditace, studium, diskutování atd. jen imitací, neplnohodnotnou nápodobou duchovní práce.

Nějak se mezi těmi písničkami a klipy zapomíná, že umění poslouchat hudbu není dáno zadarmo. Myslím hudbu, ve které jde o něco víc. Nebývá to hned dáno, o vstup do svatostánku hudby se člověk musí trvalou touhou a pílí zasloužit. Nespočívá to v tom, že půjdeme jednou za rok na operu či koncert. Chce to se ukázat, rozhodnout se tomu natrvalo věnovat, získávat určitou úctu k posvátnému umění a poslechovou soustředěnost, aby se roztržité ucho, navyklé pazvukům nynější doby, ztišilo k mysteriím hudebních zasvěcenců.

Při každém prožitku nějaké krásy v umění nebo dobrého působení činu bychom měli cítit potřebu vrátet lásku onomu autorovi, působili. Nejen obdivem či díky, ale vděkem i přímo, osobně jeho duši. Milovat ho a vrátet mu alespoň něco ze sebe. Je jedno, zda je právě v tělesném nebo duchovním bytí. Elementálové lásky neznají hranic mezi světy. Když to činíme byt' jen s malou jiskrou čistě lásky, jednou se mu to dostane, ať je kdekoliv, i kdyby nepoznal, od koho mu to přichází.

Malíř údajně mystických obrazů a jakéhosi rozplzlého tajemna kdysi utvrzoval návštěvníky své galerie o hodnotě svého díla tím, jak rychle a s jak mohutným výkyvem mu vedle jednotlivých artefaktů lítalo kyvadélko. Ano, byl to hezký a překvapující pohled. Ale takto se může kyvadélko chovat u jakéhokoliv díla, i toho nejzrůdnějšího. Reaguje prostě nabitého elementála. Jsme tu u významného faktu: energie ještě není krása, kvalita. Kvalitu nelze měřit, není kvantifikovatelná. Podobně jako silné magnetické schopnosti některého jedince nemusí svědčit o jeho lidské kvalitě a charakteru.

Panuje častý omyl, že umění musí cosi vyjadřovat, byt' by to byla pouhá niterná rozervanost autora, co má divák rozluštit. Skutečné umělecké dílo se však nezapojuje do pragmatického účelu. Objekty pozemského světa mají být uměním naopak pozvedávány k duchu světa, proměňovány ve svět věčnosti. Bezvýhodný a pochybný bývá názor, že umění má sloužit nějaké praktické myšlence, a hledat v dílech vždy jakési verbální rozluštění. Pak se dílo redukuje na pouhé výkladové banality. Zejména obě totality uznávaly pouze díla, kde elementál vládnoucí ideologie byl z díla zjevný, propagoval ho.

V poznání povahy díla nám sotva pomůže současná často zkorumpovaná teorie umění se svými sofistikovanými, vyumělkovanými posuzovacími kritérii, kterým nerozumí snad ani jejich autoři, natož pak laici. Můžeme si ale udělat i posuzovací kritéria jednodušší a užitečnější: zda nám dílo pomáhá žít, zda nás v něčem opírá, nabízí-li nám nějaké poznání světa, které nám bylo skryto, zušlechťuje-li nás... Krása ještě nemusí být kýčovitost. Ostatně – právě ony módní rezaté instalace, kontejnerové artefakty, vyhřezlé patvary a podobně jsou často kýči. Mám své kritérium: Mezi jakými díly bych bezpečně usnul, když člověk ve spánku je psychicky bezbranný?

Co mají uvedené omyly či manipulace společného? Jednak že často rezignujeme na myšlení vlastní hlavou, cítění vlastním srdcem a jednání z vůle vlastního Já, tedy jednáme stádově, považujeme obecný davový konsensus za záruku pravdy. Dále je to umožněno neznalostí či ignorováním skutečných přírodních a duchovních zákonitostí. Snažme se lépe rozeznávat stádovost ve vědě, v estetice, v politice, ale i ve snahách tzv. duchovního vývoje. Na co vše jsme schopni i v těchto věcech naletět?!

Připadá-li nám něco krásné, je dobré se ptát své duše: Je tato krása božského původu? Pochází z božských světů – nebo alespoň - nepřičí se jim? Nebo je to klamající pozlátko světa? Nebo pozlátko jakési falešné duchovnosti? Andělé ze staniolu? U lidských produktů uvažujeme v první řadě, jak je v praxi využijeme. Zapojujeme pouhý rozum. Krásná věc však není k dalšímu využití, je oprávněním a cílem sama sobě. Rozum je překročen. Krása je smyslová skutečnost v duchovním rouchu. Odkazuje za sebe. Tvůrce nesnáší duchovno do pozemského světa, ale smyslovou realitu odívá do duchovního roucha.

Negativní umění se bojí krásy

Umění, které má kladný náboj, je dnes vytlačováno na okraj zájmu širší veřejnosti i kulturního života. Snad právě proto stojí za námahu hledat světlé ostrůvky krásy v moři bezcenných, ba duchovními jedy infikujících filmů, knih, výtvarných děl či hudby, v moři, které už dávno není azurové.

Pokouší-li se dílo pouze o ukojení rozkoší, nelze ho nazvat uměleckým, i kdyby tak bylo prezentováno. Do děl dnes často vplývají pocity, které nepramení z ducha krásy a pravdy, ale z nezpracovaného podvědomí autora, napojeného na elementály světového podvědomí. Do světa tak i skrze takovéto umění nacházejí

cestu moci zmaru, rozkladu, ošklivosti. Co to asi dělá v podvědomí jeho konzumentů?

Výtvary zrudné s vyhřezlými patvami nejsou ničím jiným než odpadní jímkou na kanalizaci podvědomí jeho autora, i kdyby opentlil vznik díla vznešenými až heroickými ideami a učeným kunsthistorickým výrazivem. Je dnes vytvořen mohutný celosvětový elementál umělecké falše a snobismu.

Styk s vyššími světy

Jen myšlenka, která se stává ideálem, nás oživuje a dává naší duši křídla.

Vynesme se i se svými obavami a bolestmi někam mezi hvězdy a chvíli se tam udržme, nebo je vypovězme svému Andělovi. On nám může pomoci, abychom se uměli (pokud musíme nebo toužíme) vzdát svých přání. Duchovní bytosti i naši blízcí z onoho světa nás mohou jemně pohlédit po čele, pokud se ustálí a zchladne.

Studium duchovní vědy má vypadat asi jako pohyb Luny či některé planety noční oblohou: pomalu, v daném rytmu, klidně, ale soustavně.

Požehnané klima v našem nitru pro meditaci, modlitbu i vnímání pravého umění, čili prostor pro povznesení k duchovním světům, se vytváří kvalitou našeho života na zemi: pokorou, harmonií, zodpovědností, vcítivostí, logickým myšlením, ducha-přítomností, důvěryhodností... Jinak se duchovní síly nemají kde zachytit, kudy do nás vstoupit.

První křesťané konali pobožnosti na hrobech světců, později mívali i v oltářní desce ostatky svatých. Kolik blízkosti a lásky mezi říší živých a takzvaných mrtvých tady bylo.

Ve středověku panovala víra, že při porodu chrání ženu láska boží i svatých. Po porodu poděkovali. Otcové šli na pouť.

Mrtví a živí měli být ve středověku v blízkosti, proto se pochovávalo i pod podlahu chrámu. Chtěli být alespoň poblíž zbožnosti a lásky, tedy při kostelu. Proto i hřbitovy se zakládaly v sousedství kostela.

Díla, inspirovaná z vyšších světů, zemi zkrášlují a produhovňují. Tento blahodárny vliv působí i po fyzickém zániku uměleckých děl, protože ta byla jen vnějším ztvárněním duchovního paprsku, který nitrem sestoupil do zemské úrovně, oplodnil ji a splynul s ní. Tím se zde vytvořil elementál díla.

Neustále necháváme uplývat „pod rukama“, tedy pod nitrem, pod pozorností mnohé krásné drobnosti. Jak se pak můžeme soustředit na prožitek třeba esoteriky a duchovního vanutí nějakých svátků? Duchovního textu? Modlitby? Meditace? Krásné chvíle lásky s blízkým člověkem? Na kouzlo tiché oddané intimity? Schopnost klidného soustředění je jen jedna, ale záleží, čemu ji věnujeme. Nemáme-li ji, pak jsou nám i různá duchovní cvičení k ničemu: zkusíme to, nejde to, tak toho necháme v naději, že jednou konečně najdeme to „pravé“ cvičení či toho „pravého“ učitele.

Pokračujme ještě v troše sebepoznávání:

- Kolik meditačních námětů ke kráse necháváme ladem. Přičichneme ke květině, uděláme – „áááá ta voní“, a tím to pro nás končí.

- Když jsem kdysi zavedl na posvátný Boží kámen u Strakonice tři své známé, namísto ztišení a zastavení se jen prohlásili – Ty vibrace to je teda paráda, to má grády, a stačilo jim.

- Napsal jsem kdysi komusi několik příkladů, že podle esoterických pramenů se Anděl píle a pracovitosti jmenuje Orfaniel (inspiruje mj. i k správnému rozvržení úkolu, ke klidu při jeho vykonávání apod.), Andělem pokory je Uliel (všimněme si znění těch jmen, už to je inspirující k té vlastnosti), Andělem štědrosti je Sakrigiel (pomáhá i překonávat lakotu, kterou si často nepřipouštíme, obdarovávat druhé moudře...). Jenže - co jsem tím vyvolal! Adresát tehdy nevezl poctivě v úvahu, že Andělé neplní žádná přání, jen inspirují ke ctnostem, a jen k tomu účelu je můžeme tiše a se vši pokorou vzývat. Rázem se stal „andělským sběratelem“ (něco jako adresář institucí), encyklopedicky a bez lásky se pídil po dalších, které by si vzal za sluhy svého vývoje, informace o nich by chtěl jen chamtivě konzumovat. Viděl jsem i jakýsi pochybný jmenný seznam Andělů použitelných k nejrůznějším účelům, asi jako prášky na spaní či proti bolesti hlavy. Často také zavádí na scestí i ta známá, laická, zjednodušená představa, jako by „stáli ve frontě na naše zadání“, aby už už mohli plnit námi diktované úkoly (asi jako aportující pejsek). Zapomínáme, že si takové skutečnosti musíme pokorně zasloužit a to třeba i po mnoha a mnoha relativních neúspěších a prohrách či karmickém tříbení. Pak Anděly ničím nezaměstnáváme a necháváme na nich a na jejich lásce, k čemu nás inspirují. Pochopíme, že hlavní problém je v nás, v naší roztěkanosti a povrchnosti.

A jak se také můžeme otevírat vyšším inspiracím? Pokud nás neúspěch či životní karambol neuvrhne do sebelítosti a ukřivdění, ale přijmeme jej odevzdaně a klidně, je pro nás nakonec velkým přínosem a prohloubením a můžeme poděkovat, že jsme situací prošli trpělivě, s otevřenou myslí i srdcem. A najednou si všimneme, že máme k nebi zas o kousíček blíž.

Co s tvrdými štíty našeho sobectví?

Jedno století za druhým ubývá lidstvu kvalitní duchovní dřev, stabilizující osobnost pro svět duchovní i zemský. Kmen stromu lidstva je polepován hrdými a líbivými plakáty, ale dřev hnije. A důsledky? Krom neschopnosti řešit konflikty s láskou - mírově, se jako dřevomorka šíří stresy, drogové závislosti, deprese, neurózy, rezignace, splín. Znamená to nutnost zvýšené bdělosti a práce na sobě a proseb o vyšší vedení. Jen tak vzejde svítání budoucích věků vzkříšení.

Vychovávat sebe znamená žít se s láskou tím, co je nad námi. Snaha o opravdovost modlitby by proto neměla chybět, avšak nic si nelze vymodlit či vymeditovat, pokud jsme v praktickém životě neučinili maximum. Již před

staletími se proto adeпти učili správně kombinovat via activa a via contemplativa - aktivní a uvnitřněnou stránku života.

Tvrdé štítý našeho sobectví jen přitahují další nárazy a bude jich tolik, dokud naše tvrdost nepovolí. Teprve pak přichází uvolnění od sevření vnějšími zátěžemi. Pomaloučku se nám bude tvořit světelné brnění rytířů ducha.

I duchovní úsilí někdy děláme s chtěním, tedy z egoismu, z pýchy. Pěstujeme jakési zachmuřené duchovno. Při nadměrném chtění se měníme jen na povrchu, abychom měli honem nějaký výsledek, ale to nedobré se jednou z hloubky stejně vynoří. Chtění nahrazujeme čistou touhou po dobru, kráse, lásce, pravdě. Základním předpokladem je stávat se lepším pro svět. Je to i základ následování Krista: přišel pro lidi, ne pro sebe.

I jeskynní lidé jistě měli svá trápení. Nastávala u nich však jen při objektivně obtížných situacích. Na rozdíl od nich míváme své stresy, deprese, frustrace, splíny či jak tyto své civilizační vymoženosti nazýváme, i bez zjevné příčiny. Mnozí si je v sobě nosíme jaksi "na dosah", ba často si je pěstujeme a k propuknutí stačí pranepatrná příčina, někdy jen nuda a neschopnost odstupu od sebe. Ještě nikdy nebyly ordinace psychologů a psychiatrů tak plné. Ale zároveň - donedávna tyto ordinace neexistovaly a lidstvo existovalo i bez nich možná spokojeněji. Čím to je? Inu, nedostatkem lásky.

Neupadá láska k jazyku a jeho kráse? Řeč je stále povrchnější, vznikají slogany, fráze, klišé. Mateřština přestává být květnatá, stává se oškubaným pahýlem větvičky. Šíří se umělé, neorganické, lenivé jazykové náhražky, napovídající o rezignaci na estetiku a řád jazyka (například – léčení je o psychice, politika je o životě..., vše je „super“ či „paráda“...). Vše máme nikoliv doopravdy, ale jakoby. Stali jsme se národem "jakobínů". Naše slovní vycpávka "jakoby" nám bezděčně zamlžuje přímé vnímání reality, uvádíme se tím do zakletí neurčitosti a pasivity. Eroze společnosti začíná od eroze jazyka.

Z mailu: Píšeš, že Tvá příbuzná se cítí popuzována a sužována chybami lidí v okolí a tím zoufaleji až urputněji se za ně modlí. Ono to vypadá svatě a altruisticky. Ale: nechce se za někoho modlit spíš proto, že jí jeho chování vadí a irituje a že se povýšeně považuje za lepší? To pak není skutečná láska ani skutečná modlitba, je to jen z jejího chtění. Modlit se mohu za někoho ze své neosobní lásky, ne z chtění ho sám předělat. Pak se taková modlitba zachytí.

Nebo místo modlitby – rovnou druhému vysílat síly, které potřebuje (pokud je v sobě přirozeně a nenásilně najdu).

U leckoho se i křehkost, bezradnost, bolestinství, ukřivdění od světa, ve směsi s horováním pro lásku může jevit jako duchovnost. Skutečná duchovní kvalita a láska ale umí jednat, poradit si i ve vztazích, zastávat se nevinných, nasazovat krk... Pravými příklady duchovnosti byli i Jana z Arku a Jan Hus. A třeba i další Janové - Palach, Zajíc či Patočka a jim podobní. Nebyli snílci a tichošlápkové, ale neohrožení bojovníci za pravdu. Opačným příkladem mentální a morální „duchovní“ lenivosti a dezorientace byla ona zbožná stařenka, "vzorná věřící", která podle pověsti příčinlivě přinesla další otýpku dříví na Husovu hranici.

Je dnes v módě dávat najevo jako "vyšší" rozhodování podle "srdce" či "intuice". To ovšem často není ani srdce, ani intuice, ale jen neujasněná a většinou sebestředná směs libého a nelibého, kterou si člověk, pohodlný či nenavyklý si v sobě věc rozebrat, vznešeně nastrčí a říká tomu "cit". Často i ten, kdo se pyšní, že dává "srdce na dlani", dává srdeční šelesty, stíny, arytmie či nedomykavost (nechápanost). Cit, není-li pečlivě rozumově prozkoumán, rozpoznán, projasněn, či ještě lépe, nevyplynul-li ze správného, bdělého, vědomého poznání, rozhodnutí, je jen náhodný chomáček, mrákota. Je to pak psychický útvar pulsujícího chaosu, složený z neujasněných pudů podvědomí, neujasněně reagujících na neujasněnou situaci.

Démon samolibosti mívá zejména v duchovních a obrodných spolcích a hnutích obzvláštní zalíbení, byť na oko hrajeme sami před sebou pokorné služebníky lásky a pravdy. Často vybičováváme svou senzitivitu až k patosu z přinášené oběti a trpící ušlechtilosti, které u sebe bezmezně věříme. Neúspěchy a nezdary pak přijímáme jako spiknutí zlých mocností proti naší duchovnosti či vznešenosti, často s mučednickou pózou trpitele. Do takovéto sladké lži se pak zamotáváme čím dál víc. Od svých vysokých ideálů si už automaticky odvozujeme svou vysokou kvalitu a čekáme za to z okolí respekt a ocenění.

Zatímco chrám, a to i chrám nitra, pokud je v něm alespoň trochu lásky, krásy, posvátnosti a ušlechtilosti, vysílá svěží paprsky požehnání a sounáležitosti daleko do světa, spojiv se tak s éterickými silami Krista, egoistická tvrz se vůči světu opevňuje (od slova tvrdý vznikla tvrz, a se slovem tvrz souvisí i zatvrzelost). Opevňuje se egoisticky vůči ohrožení, které očekává všude. Ale pozor: uzavírá se tím i vůči pomoci, úlevě, sdílení, svobodnému nádechu. Uvnitř tvrže je totiž vždy napětí a dusno.

A k jakému opačnému pólu může člověk směřovat? Lze to nazvat vcítivostí, ohleduplností. Ale jděme ještě dál, až ke zdroji této vcítivosti a sounáležitosti se světem. Nalezneme toto: Poté, co se Kristova bytost vlila do zemské aury, vzešel Zemi DEN. Dříve byla studená a nepřívětivá jako měsíční krajina. Poznání tohoto rozdílu není nic složitého. Chce to si to zapamatovat a občas se k tomu vrátit a pracovat si s tím, až se nám ten den začne rozsvěcovat, ba posvěcovat. V této věci je možné jen menší či větší pochopení, ale ne zbloudění. Začneme si znenáhla uvědomovat, že i denní světlo, šířené vzduchem, je vodičem Kristova Ducha. Tehdy vstoupila laskavá (spíše lásková), přívětivá náplň do éterického ovzduší Země. Jde o to, uvědomit si ji, rozeznat ji zde.

Maria, neposkvrněná matko lidských duší, dávající jim vnitřní panenství, pomoz nám počít nový čistý život z běli tvého sněžného mariánství. Naplň nás Bytím Otcovým, prostup nás Láskou Kristovou, osvět' nás Světlem svatého Ducha.

Terapie, energie, fantasmagorie...

Položili mi v jedné malé televizní redakci módní otázku - Z čeho čerpáte energii? Čím dobíjíte baterky? Odpovídám provokativně: Ničím. Nejsem mobil. (Tedy jsem pro ně nebyl dostatečně "in" či "cool" či "super".) Prostě si tuto otázku nekladu a proto mi energie nechybí. Redukování duchovna na mlhavé pojmy energií či vibrací je jednou z módních snah prodat se k duchovnu ledoborcem namísto lehoulinkou plachetnicí. Je to materializace duchovních pojmů. Některé časopisy se hemží radami a metodami na toto téma. Ale vím: Závaží hříchů a chtivostí je veliká zátěž, ubírající energii. Skutečná obnova spočívá v dávání - moudrém a tam, kde to není zneužito. Pak vydaná síla neubývá, protože je stejné povahy lásky jako ta kosmická a ta do člověka pak může proudit.

A jak je to s tím čerpáním energie skrze její dávání? Kupříkladu: Krásy přírody nemusíme požitkářsky konzumovat, ale lze je vnímat s radostí, že tu jsou, a vysílat jim ze sebe vděk, pokoru a lásku - ať je to mohutné horstvo, kousek lesa, veverka ve větvích nebo záhonek na naší zahrádce.

Je úctyhodné a nutné úsilí ochránců přírody, ale v malém můžeme něco dělat pro přírodu každý, aniž bychom něco organizovali. Když jsem kdysi na chorvatské pláži přistoupil k jedné z pinií, lemujících plážový chodník, lehoulince jsem zavnímal něco právě opačného, než jak jsme zvyklí: nemohla energii dávat, protože byla vyčerpaná. Naopak ji potřebovala. Pochopil jsem konečně: byla sem zasazena kdysi dávno do ještě klidného prostředí. Během řady desetiletí, jak se šířila turistika, byla pinie obasfaltována, vydána bujarému pokřikování rekreantů, z obou stran vytí skútrů - z jedné strany těch vodních, z druhé strany se projížděli rekreanti, po večerech dunění diskoték... Všude vůči ní jen netečnost a bezohlednost, ani špetka ztišené lásky, pozornosti. Když jsem k ní přistoupil, brala a brala energii. Stačilo stát u ní, nebylo nutné ji objímat. Asi nic takového dosud nezažila. Maně jsem si vzpomněl na všelijaké rady, kterak máme brát stromům energii jednou rukou opřenou o strom nahoře, druhou dole... Taky jsem to kdysi dávno nepřemýšlivě doporučoval. A co ten strom? Je vysáván, energeticky plundrován. Opět se dá uplatnit opačný přístup: dávání. Při mém úmyslu již odejít vyslala duše oné pinie něco jako tichou prosbu: přijdeš ještě? A co naše oleandry, fíky atd. ve zdravotních střediskách, v bankách, na schodištích úřadů? Nejsou na tom podobně? Nestojí nikomu za pozastavení?

Hlavním znakem různých energetických lákadel je podávání silově-energetických receptů tam, kde se dá postupovat jen etikou a přiměřeným studiem a poznáváním fungování duchovních zákonitostí. Práce s pojmy energií či vibrací nikam nevede, spíše obchází etiku a kvalitu života, tedy poctivé sebepoznávání a sebezušlechťování s láskou k Bohu a bližnímu na předním místě.

Je lákavé měnit léčením osudy druhých. Dává to pocit moci. Ukvapená snaha uzdravit nemocného co nejdříve, "mít úspěch", není vždy pomocí. Někdy má být pacientovi ponechána možnost, aby se vyléčil sám svým vlastním tempem. Snad má nabýt i více lásky a trpělivosti. I v Písmu je poukaz, že roste-li současně s pšenicí na poli plevel, nemáme ho ihned vytrhávat, protože bychom s ním mohli vytrhnout i pšenici. Je lepší počkat, až pšenice uzraje. Často psychoopravář zastoupí nerozhodnému člověku cestu a bez lásky, ale s dealerskou svůdností ho naláká do své psychošamanské výrobní zdraví a štěstí. Tak jako oficiální medicína, i oni často trpí nevyléčitelnou chorobou: pyšnou paranoiou. A to i s těmi příznaky, že to o sobě nepřipustí a tudíž se neléčí.

Při různých metodách, které vyplavují na povrch minulé zážitky, se proces může snadno vymknout z ruky, aniž by si toho psychoterapeut všiml. Z hlubin podvědomí se totiž mohou vynořit i dávné mentální útvary, které terapeut v hovoru neozřejmí a neprojde s pacientem ke katarzi. Tyto útvary, vynesené předčasně na povrch a nerozpuštěné, mohou působit dál destruktivně. Jinak by čekaly na karmicky vhodnější dobu, kdy je člověk silnější nebo mu k jejich překonání pomůže určitá situace, například milující člověk.

Terapeut by hlavně neměl z klienta dolovat za každou cenu všechny ty kostlivce ze skříně. Někdy je nelze hned rozpustit a pacient si je pak pěstuje masochisticky dál. Není proto dobré amatérsky fušovat do vyššího řízení Prozřetelnosti. Odstranění bloku, rozpouštění bolesti musí přijít až poté, co jsme cosi z vlastních sil proměnili. Začínáme-li naopak od konce, odblokováním, pak jsme překážku ve vývoji obešli a připravili se tak o možnost utvářet svůj život výtěžkem zkušeností. Bolavá místa života nás mají naučit lásce k osudu, trpělivosti, pokoře a zodpovědnému jednání. Nejvyšším Terapeutem jest Kristus.

Je pošetilé, když se porovnáváme, kdo má právě jakou karmu, tedy nemoc, poruchu, postižení atd. Druhý si již to své odpykává, a co když totéž či něco horšího na nás teprve čeká. Je dnes v tzv. duchovních kruzích v módě honem druhému, kterého něco postihlo, říkat Něco ti to má dát..., Přemýšlej, co ti to chce říct... Jak si hned připadáme duchovní, když to druhému připomínáme. Lepší je to ale připomínat sobě, a vědět, že příčin může být víc a možná i takové, které jsou mimo oblast našeho chápání, a že proto je tu na místě určitá zdrženlivost úsudku. A krom toho: karma nám dává možnost si cosi odčinit, vyrovnat, posunout se vývojově k většímu jasu a zraní (pokud ji přijmeme), je tedy darem, nikoli trestem.

Vysílání „energie“ někam za účelem dosažení osobních cílů, podobně jako dosahování něčeho sugescí, samozřejmě může vést k výsledku. Tyto okultní metody však nedosahují úrovně karmického řízení, resp. ji obcházejí. Jinak řečeno: Dosáhnou cíle za cenu vymknutí se z řízení Prozřetelnosti a proto se takto „vyřešený“ problém (situace) jednou vrátí a vyžádá si pak mnohem většího úsilí a možná i bolesti. Je to obejití karmických struktur zadními vrátky. Takovéto dosažení cíle není trvalé a plnohodnotné. Oprávněná a někdy nutná je běžná snaha běžnými ne-magickými prostředky. Ale zejména a vždy - vysílání lásky.

Je nějaký předmět, umělecké dílo apod. tzv. „nabitý“? Pak to značí, že má jakousi energii – ale víme, co s ní? Nebo u toho jen uznale vzdychat? Člověku je pro vývoj zapotřebí kvalita, tedy harmonie, láska, moudrost, krása... Nabítí energií o těchto hodnotách neříká nic. Je to jiná kategorie. Rozpoznám v nějakém díle lásku či pravdivost? Oplodní to moji duši něčím nadějným, opravdovým, laskavým? Pokud ano, pak nás „energie“, nemusí zajímat. Ostatně, i černá magie je energie.

Metoda reiki je založena na vysílání vitální léčivé energie, ať už dotykově nebo na dálku. Podle mistra reiki Mari Hall a jiných je podstatou reiky vysílání lásky. Zní to úžasně. Ale na lásku metody nejsou. Ta je věcí soustavné práce na sobě a trvalé orientace, nejen chvilkového rozkočání. Rovněž tak kvalita léčivé energie, prány. Pokud někdo bere reiki jako celoživotní cestu poctivého zraní, pak je to v pořádku a pak též pozná, kdy může začít léčit druhé, aniž by do toho vkládal jen plytkou rozkočanost ze slova láska. Vysílat ale nějakou metodou najednou někomu „lásku“ asi jako „prasátko“ ze zrcátka bez hlubokého vnitřního zázemí a podpory moudrosti a charakteru je jen prchavá citová šalba.

Spiritualita bývá v dnešní euroamerické civilizaci často hledána kdesi na opačném konci světa. Vznikla symbióza komerce, senzačnosti, exotiky a domnělé spirituality. Cestovkám se rentují zájezdy v kategoriích K pokladům ducha, Samota bez hranic, Duchovní pouť, Duchovní cesta. Cílem duchovní turistiky jsou jak například bhútánské výšiny, indické věštírny či tibetské komerční kláštery, tak pochody pouštěmi. Do téže kategorie patří i evropské oprášení šamanismu či keltských iniciačních rituálů. Takto obnovené vnější prvky zašlých zasvěcení postrádají původního mocného elementála, který již splnil svůj úkol a je namnoze ve stádiu rozkladu, a jsou opřádány moderními elementály laciné komerční pseudispirituality. Do uprázdněného prostoru po původní duchovní náplni nastupují vlivy luciferské, falešné, zmaterializované imitace duchovnosti, využívané současně i Ahrimanem k jeho cíli: nikoliv produchovnění hmotné stránky bytí, ale prohmotnění spirituality. Hlavní původní účel toho všeho, láska, je zde pojem skoro neznámý.

Lucifer ovládá často duše mnohých borců, kteří rozhazují do světa svou imitací lásky a duchovna ať už rychlými radami, vůdcovstvím, různým psychoservisáctvím, takzvanou duchovní či meditační malbou nebo hudbou (označují to rádi přívlastky „vysoké vibrace“, „sférická intuice“ apod.). Ono v tom někdy cosi duchovního je, ale musíme si uvědomit, že chybí-li moudrost a láska, pak ani duchovní ještě nemusí být dobré či božské, často právě naopak. I v neviditelném světě jsou různé úrovně a jejich inspirace. I Hitler dělal systematicky meditaci, otevíral si čakry, navozoval změněné stavy vědomí, snažil se pronikat do minulých inkarnací, zval si tibetské guru. I Lenin byl neviditelně a nevědomě inspirován tibetskými „bratrstvy levé ruky“ z Himálaje (lama Dordžijev a jiní).

Zaníceným srdcem inspirující farář, psychoterapeut, supervizor, lektor i společník Miroslav Erdinger pomáhá externě i v bohnické léčebně. Jednou líčil situaci, které tam byl svědkem. Parkem šla sestřička s pacientem. On si zcela hrdla zpíval, ona mu k tomu doplňovala druhý hlas. I takový jí stál za dání pocitu štěstí a lidské sounáležitosti.

Jedním z vyjádření štěstí je, že štěstí je stav duše, prolnuté láskou. Tedy - nezávislé na vnějších okolnostech. Z jiného úhlu pohledu spočívá štěstí ve trojím smíření: s Bohem, se sebou, s okolím. Očekáváme stále něco od Boha, ale

co když On očekává něco od nás? O to se raději zajímejme. I odtud jde cesta k uzdravení.

Žalmista praví: Nadarmo se namáhají stavitelé, nestaví-li dům Hospodin. Jen to, co získáváme neosobně, s postojem ...ale staň se ne má, nýbrž Tvá Vůle, tedy co dostáváme z boží ruky, nám může poskytnout klidné uspokojení. Snad nejvíc potřebujeme k našim životním náladám POKORU, VCÍTIVOST, HUMOR, NADHLED A LASKAVOST.

Duchovní postup

Nechat každou svou kladnou změnu nepovšimnutu egem.

Dávat se Bohu k dispozici je lepší než chtít mít Boha k dispozici.

Vznešená královna květin, růže, má i ostny proti nešetrnému a chtivému uchopování. I naše duše se musí chránit nízkostí a násilí.

V dotyku lásky, moudrosti a tvůrčího činu pro druhé a s druhými je onen silový průsečík, který nás oživuje, elektrizuje blahem užitečnosti a správné seberealizace, souznící s vyšší vůlí.

Zasvěcenci nás směřují k toleranci, ale zároveň i k pečlivému rozeznávání pravdy a falše, užitečného nebo neužitečného pro věčný život, radí odpoutávat se od toho, kde je špatnost a šalba... né ze sobeckého strachu o sebe, ale z lásky k dobru a pravdě. Duchovní postup není naprogramovanou mechanickou stavebnicí pro všechny stejnou, ale cestou plnou vývojových křižovatek. Pak nám vzchází pravá duchovní svoboda. Ta dává i nový niterný prostor k vývoji, nové obzory možností.

Vymírat své závislosti až k bodu nula a odtud oddat své aktivity Moudrosti, Vůli a Všelásce Všemohoucího.

Každé sebekritické rozpoznání našich chyb a vnitřních slabostí, každé prohlédnutí a odsunutí našich omluv a výmluv, znamená odestření dalšího závoje na cestě k Pravdě, Lásce, Kráse, k Bohu.

Skutečný klid je podložený harmonií. Jinak to jen DĚLÁNÍ klidu. Tak jako je DĚLÁNÍ modlitby, DĚLÁNÍ laskavosti, DĚLÁNÍ manželství, DĚLÁNÍ si "pohodičky"...4

V každé situaci moc záleží, kam až posuneme ochotu naslouchat a nechat se opravit či obohatit něčím, co nám bylo dosud cizí nebo nepohodlné. Umění vysvětlovat a naslouchat lidí úžasně spojuje. Pochopení pak činí oba šťastnými, protože pravdou se tvoří společné dílo. Záleží na ochotě k názorovému vyprázdnění, než se vyhází ono egoharampádí zbarvené jako zdařilý mimikr. Pak jeden ví, že druhý ví. Pak žije i s jeho poznáním, prožívá si to znovu. Prolínání duší při poznávání pravdy je to nejúžasnější. Neznám většího pozemského blaha.

Nemůžeme od sebe chtít, abychom vše poznali a prožili hned teď. Kdosi řekl, že k Bohu se dá jít jen pěšky. Kroky mají rytmus. Ten je důležitý ať už při

zachovávání pravidelnosti našich denních chviliek povznesení, nebo rozpoznávání nálady jednotlivých dnů v týdnu, nebo nálady ročních období. Můžeme o tom vědět, klidně tu možnost v sobě mít, plnit si s láskou a trpělivě své denní zemské úkoly, a třeba během měsíců či roku, dvou to může přijít - nikoliv samo, ale naším klidným stejnoměrným důvěryplným úsilím. Pak poznáme, jak blízko nám to vždy bylo, jen jsme to v chvatu cítění a myšlení přehlédli.

Při pobytech v dětství ve zdravotnických zařízeních jsem měl možnost zažít ošetřování řádovými sestrami (byly to vymírající zbytky dříve kvetoucí péče řádů, které režim nechával v padesátých a šedesátých letech dosloužit při nedostatku zdravotních sester). Jejich péče byla vzorná. Když jsem si v dospělosti evokoval dojmy, které ve mně zanechaly, daly by se tyto řádové sestry rozdělit do dvou odlišných skupin: jedna kypěla láskou, srdečností a radostností, druhá se starala sice rovněž dobře, ale studeně. Pro ni byla péče prostředkem k vlastní spáse, k zalíbení se Pánu. A co my, které z těch skupin se podobáme?

A co zalíbení se sobě? Za přemrštěnou dobrotou a vzorností péče je v mnoha případech skryta naše žízeň po sebeúctě, touha plnit přání někoho nad sebou, a zejména nedostatek kvalitního mínění o sobě, což si i péčí stále a znovu vydobýváme. Jestliže jsme byli dítky přehlíženými a rodiči nedoceněnými či dokonce často kritizovanými, nedosahujícími na jejich požadavky, pak stále prahneme po lásce a pochvale. Potřebujeme se konečně doplnit do celistvosti, do kýžené hodnoty, kterou si zasloužíme a po které podvědomě stále toužíme.

Hledáme vyšší poznání? Vzhlížíme toužebně nahoru? Zadarmo nám ho nikdo nedá. Jedině vlastní touhou, opravdovostí, oddaností, niternou pracovitostí si ho můžeme sami vytvářet, sami ho vštěpovat své duši. Duchovní svět můžeme prosit jen o požehnání k tomu.

Účinnější než osobní prosebné modlitby například za něčí polepšení či uzdravení je, abychom se sami stávali láskou. Pak ji vysíláme přirozeně, kam je to zapotřebí, a nečekáme okamžité výsledky. Cítíme-li tedy potřebu modlit se za

něco konkrétního pro sebe nebo pro druhé, a je to lidské, pak spíš jen za dodání síly k projití tím. A místo prosebného postoje je lepší rovnou si ty síly navozovat a vysílat – buď druhým, nebo i svou budoucnost prosvětlovat vírou, že jsme trvale v boží ruce. Můžeme poprosit i Anděla Strážce onoho člověka, aby to od nás převzal a předal. Pak bude každý výsledek dobrý, budeme šířit do budoucnosti světlo lásky, naděje, důvěry a vděku, zaplavit jím všechny poměry, vztahy a okolnosti.

Záleží jen na nás, nakolik se vyprázdníme od svých „železek v ohni“ a oddáme se Jeho vedení skrze různé okolnosti, mezníky, krize, trápení, lásku, odměny, naději, důvěru, tichou radost...

Duchovním světem je vnímána spíš naše opravdovost a pravá touha a láska, než predepsané modlitby, cvičení, úkony.

Každou účelnou práci , která není v rozporu s naším svědomím, konáme s radostí, neboť je nám modlitbou k Bohu.

Umění meditace

Meditace: Jas léta, jas šípkové růže a jas mé duše splývají.

Naše meditace má vypadat jako pohyb Luny či planet noční oblohou: pomalu, bez křiku, klidně, stejnoměrně, ale soustavně.

Meditaci nabízejme jen volně Bohu jako kouř z vonné tyčinky či kadidla. Měla by být pokorná a vzpřímená zároveň. Tichem v klidu niterné jeskyňky i úpěnlivým vzepětím k nebesům.

Pro prostor meditace i umělecké tvorby je klima harmonie a radostnosti tím, čím je láska rodičů pro správný vývoj dítěte.

Považujme meditaci třeba za energické bourání falešných chrámů či sebestředných citových kulis, které jen imitují ctnosti, i za snášení základních

kamenů ke stavbě neviditelných chrámů v prostorách kosmu i našich nití. Za hledače znamení a symbolů u cest i hledače správného směru bez ukazatelů. Za srdce, které odráží paprsky všech nebeských světů i za mozek, který umí odhalovat i tajit své poklady. A třeba i za lavičku u kmenu ochotné lípy i její pohostinnou korunu, zvoucí sestersky všechny včely k napojení nektarem.

Meditace by měla by být, podle individuálního zaměření, u někoho podobná popěvku pasačky i Beethovenově Osudové, u jiného dětskému hradu pastelkami na papíře i odvážné architektuře chrámu, jediné fialce kráslicí celou skládku, lánu lilií, omamně vonících nevinností od obzoru k obzoru, jedinému prosluněnému místečku v hlubokém lese i stínu jediného keříčku v široké pustině.

Prožijeme meditaci jako klid teplé noci na visuté zahradě Semiramidině i jako první sluneční paprsek, který v chrámu Abu Simbel o prvním jarním dnu projde dlouhou chodbou a padne na srdce faraonovy sochy. Jako první pohled těch, kteří se poznali po tisíciletích i první záblesk hvězdného majáku míru zářícího z božského srdce. Jako hostii na jazyku touhy i grálský kalich na mystický obsah prolité a láskou proměněné krve Kristovy.

Naše meditace se může stát echem v chrámu po doznění varhan i svolávacím zvonem do dosud skoro prázdného chrámu sbratření lidstva. Ustálenou hladinou po mořské bouři i nehybným spočinutím ryby při mořském dně. Prvním stanutím ve vrátkách zahrádky, vymaňující se z ranního oparu, i spokojeným podvečerním přehlédnutím zrytého a osázeného sadu.

Meditace nechť je pro nás brankou skrytou v džungli na úpatí Hory Poznání i jezírkem v dosud neobjevené jeskyni, které ještě nespátrilo lidské oko. Okem orla, vznášejícího se svobodně nad horstvy a moři, i očkem vlaštovčího mláděte v teple hnízda voňavé maštale.

Po určité době meditací třeba pochopíme, že ten, kdo vzešel z meditace v tichu, i z meditace v ruchu a shonu denního snažení, rozumí dávným runám a znakům, vytesaným v kameni, i boží řeči, která je beze slov a znaků. Žije v obou světech: pluje na hvězdné lodi vesmírné ochrany Matky Boží i se umí silou a mocí Boha Otce zastávat v prachu země zemských matek, vdov a sirotků. Umí nebo se učí pomáhat i těm, kteří z hmotného světa právě odcházejí, i duším, které z něho už

odešly nebo které se sem právě vracejí. Cítí jednotu všech říší: říše nerostné, rostlinné, zvířecí, říše elementárních bytostí, říše lidské i božské.

Meditaci musí provázet třibení v běžném světě, čištění a úklid našeho povahového stolu. Klidná, trpělivá, stejnoměrná a radostná práce na sobě pak umožní, abychom při pravidelné denní meditaci časem nacházeli cosi, co již nevychází z nás, ale co již žije svůj vlastní život a dává tušit sjednocení duchovních světů s tím naším. Nebo – chcete-li – vstřebávání našeho světa do světů širších, do světů otevírajícího se nebe. V našem nitru pak vytváříme či spíše nacházíme prostor, který Heidegger nazval překrásným slovem světlna. Pak můžeme zaslechnout ono „zvonění ticha“, kdy se Já teprve schází samo se sebou.

Skutečný meditační zážitek se nedostaví, máme-li být jen stopu chtění, představování, zvědavosti, požitkářské touhy. Pak přichází zklamání a nuda, kterou chceme odstranit změnou meditačního tématu. Pokud to pomůže, tak jen přechodně. Nuda přichází, pokud necvičíme dostatečně soustředěně, nebo jen sedíme a nic neděláme. Namísto soustředění se pak ukolébáme do opaku: nepozornosti, polospánku, lelkování, vytváření asociací. Kdybychom niterně bděli, nemůžeme podřimovat nebo se nudit. Je-li vědomí vyplněno tématem, není volné místo pro nudu a utíkání myšlenek. Často nám utíkají ke vzpomínce, jak jsme to dělali včera či někdy dříve. Meditace je meditací jen když je aktuálním děním, nikoliv vzpomínáním, co jsme již někdy dělali. **Soustředění tedy znamená improvizaci, ne naprogramování.** Neznamená ani sentimentální nebo euforické kochání se, že teď děláme něco úžasného. Naopak, máme žít v tu chvíli děním svého vědomí. To je jasné, prosvětlené, neustále znovu se stává, nikoliv že jsme něčeho dosáhli a máme to. Soustředěná improvizace setrvává jen v bezeslovném vnímání. Obraz vnímání se stává děním. Taková meditace je pak prožíváním tématu – nikoliv požívačným, ale oddaným.

Meditace by neměla přecházet ve fetišizovaný samoučel, na kterém lpíme. Neměla by být začínána ani s naivní eufórií, kde chybí trpělivost a stejnoměrnost snahy. S eufórií bývá často spojena snaha po snadném a bezpracném efektu, a když se nedostaví, naše snaha vyprchá. Následuje zklamání a to je jen úrokem z našeho sebeklamu. Nemeditujeme pro prožitek, ale pro projasnění sebe i okolí.

*Duchovní i praktické účinky proslunění života
láskou a krásou*

Vše počínejme s myšlenkou na Boha a Jemu zasvěcujme celý svůj den.

Květina celý život voní, léčí a miluje – proto necht' je vzorem naší duši.

Jak přijímá naše tvář a naše duše paprsky Slunce? Jsou příjemné – a co dál? Odrážejme je světu, protože „v čistých paprscích Světla leskne se Božství světa.“

Vynasnažme se podržet si za všech okolností klid myšlenek a rovnováhu, protože víme, že i bolestí, která je osobně prožívána, se oddalujeme od svého úkolu a od božího vedení. Usilujme zachovat si rovnováhu i v neštěstí a ve zkouškách života a všechnu bolest snášet s klidem a vědomím správného řízení Prozřetelnosti. Víme, že i utrpením na člověka působí nesmírná láska a milost boží, která nám dovoluje splatit naše dluhy a po jejich odčinění se opět přiblížit o kousek k Bohu.

Všimli jste si některých překrásných starých obličejů, které tak rádi malovali i velikáni štětce? To hierarchické bytosti vepisují v našem stáří do naší smyslově-nervové soustavy a často i do soustavy hlavy to, co jsme svobodně obětovali pro vývoj lidstva nad rámec naší osobní karmy. Vybavme si mnohé moudré krásné obličejy - od klasických podání až po 20. a nynější století. Takový Rembrandt dokázal vytvořit portréty, kde duchovnost dostává přesvědčivý fyzický výraz. Takoví jedinci vnášejí po smrti do nadmyslových světů cosi cenného: éterické tvořivé síly, které utvářely jejich hlavu, přecházejí do celého kosmu, kde vyvolávají hodnotné inspirace pro budoucnost.

V zasvěcovacích mystériích dávného Egypta bylo možné, aby ten, kdo někoho zabil, vyhledal duši zabitého na onom světě, projevil mu opravdovou lítost a poprosil o odpuštění. My jsme již schopnosti jasnovidu pozbyli. Přesto však můžeme zahladit vinu a tedy i karmu ještě před tím, než se začnou sprádat nové osudové okolnosti. Jak? Princip je tentýž: Jen láska a vůle k činu smývá dosud neprojevené vyrovnání dřív, než se uchytí ve vnějším projevu. Máme tedy tutéž možnost i bez schopností jasnovidu.

Jak vlastně pečujeme o sebe a o pravdivé sebepoznání a smysl pro krásno? Umíme být i na sebe laskaví? Umíme si cíleně vyčlenit čas na nerušený prožitek krásy? A taky na skutečný odpočinek (nikoliv prolelkování)? I odpočívání je umění: neměli bychom při něm myslet na to, co nás čeká udělat, ani se v duchu s někým hádat či se litovat. Skutečný odpočinek vyžaduje poctivý a odpovědný přístup. Umíme si vyčlenit čas i na jídlo a pití tak, abychom se při tom nerozptylovali něčím dalším a pochutnali si? A s láskou poděkovali přírodě za její dary? Takové jídlo dává mnohem víc energie tělu i duši.

Dostaneme-li se do osudové pasti, pak – podobně jako u zvěře - čím

hysteričtěji se zmítáme, tím pracnější bude naše vyprošťování. Odmítáním zkoušek se zaplétáme do dalších sítí a potíže se kupí. Naopak klidná hlava, trpělivé srdce a děkování nebesům za všechny nesnáze jakožto dary k dalšímu poznání, nás vyvede ze všeho.

Let č. 401 americké společnosti Eastern Airlines skončil tragicky. Bylo to na sklonku minulého století, když se na Floridě zřítil boeing. 99 lidí přežilo, 77 zahynulo. Protože letadlo dopadlo do bažiny, zůstaly mnohé součástky neporušené. Firma je proto odmontovala a využila do nových letadel. Ale co se nestalo. Množila se od oné doby hlášení pasažérů různých linek, že v letadle vnímají duše zemřelých, které je při letu ochraňují. Američané jsou okultním věcem mnohem otevřenější. A protože tato hlášení pocházela nezávisle od různých linek, různých leteckých společností a různých lidí, byla brána vážně a podrobována zkoumání. A k čemu se nedospělo? Hlášení se vyskytovala pouze od cestujících těch letadel, do kterých byly jako náhradní díly namontovány součástky z onoho havarovaného boeingu. Pasažéři samozřejmě o namontovaných částech neměli ponětí. Z toho lze odvodit, že elementál tragické události, která se s letadlem seběhla, na součástkách utkvěl a posloužil jako magnet k orientaci duší zemřelých, kteří po smrti toužili ochraňovat druhé.

Nezištné dávání lásky mění naše karmické struktury, aniž bychom sledovali jakýkoliv osobní cíl. Můžeme uvažovat o postojích, náladách a situacích svých životů s obdobným principem. A k čemu dojdeme? Možná k některému z následujících osvobozujících poznání:

- Možná rozpoznáme, kde se zbytečně pachtíme s něčím, co může běžet samo.
- Poznáme, že láska se po pádech znovu zvedá, zatímco sobectví zůstává uraženě nebo zlomeně ležet.
- Poznáme, že se někdy honíme za klidem a ne a ne ho dohnat. Proč? Lze ho nalézt tam, odkud vycházíme, ne kam spěcháme. Cíl je na počátku, v našem středu.
- Poznáme možná ošidnost módní psychoterapeutické zásady - jít si pevně za svým. Jenže často nevíme, co je to to "své" a zda jdeme správným směrem. Někdy jsme různými psycho-servisáky chváleni, že razantně a samostatně "jdeme za svým", ale je to jako když bychom se zavázanýma očima přeběhli úspěšně křižovátku a pokud přežijeme, pak jákali, jak jsme dobří.
- Poznáme, že ani duchovní vzdělání není vždy kvalitou. Záleží na kvalitě člověka: jak bílý, tak černý mág musí znát zákony duchovního světa a přece toto poznání samo o sobě jej nečiní dobrým nebo zlým. Záleží na pohnutkách, proč po tomto poznání toužil, proč ho získával a jak ho použil. A nejen v magii, ale v celém jednání.

- Poznáme, že nesentimentálním dáváním se rozšíří naše duše do pestrosti, do pochopení, do terénu světa. Duši jako nástroj jednání pak prostupuje a zušlechťuje moudrý duch, a toto je podstata slova produchovňování.
- Poznáme, že vysílané se pak stává duchovním majetkem celého světa a máme pocit, že všude ve světě je to blízko.
- Co ještě poznáme? Jistě si najdeme i sami energii k vyhledávání toho, co můžeme poznat.

Postoj: Vzdávám se božské Lásce bez výhrady celou podstatou své duše. Necht' jsem sluneční pochodní lásky a osvěcuji život druhých lidí.

A na závěr této kapitoly , v které si autor píše vesele o lásce, jedno poučení Rudolfa Steinera: "Vznik lásky a soucitu nedáme tím, že je zdůrazňujeme. Lidstvo bude vedeno k bratrství spíše něčím jiným, a sice samotným spirituálním poznáním. Není jiný prostředek, abychom přivodili všeobecné sbratření, než že šíříme okultní /duchovní/ poznání ve světě. Kdyby se mluvilo sebevíce o lásce a sbratření, kdyby se zakládalo na tisíce sdružení, nepovedou k cíli, ke kterému mají vést, byť by byla sebelépe míněna. Důležité však je, abychom konali to, co je správné, vědět, jak je nutné toto bratrství založit. Jen lidé, kteří žijí ve společné, pro všechny lidi platné esoterní pravdě, spojí se též v jedné pravdě. Jako slunce spojuje květiny, které se k němu obracejí a z nichž každá je přeci individualitou, tak musí být pravda, o kterou všichni usilujeme, jednotná. Pak se na této cestě shledají všichni lidé. Lidé musí o pravdu energicky usilovat a pracovat, pak teprve mohou spolu žít harmonicky."

Do světa posvátna

Posvátnost ticha - ticho posvátnosti - cesta do božích před-síní.

Jen z pólu klidu, ticha a oproštění se od závislostí oceníme pól radosti a plnosti života.

Někdy nás milost zalije jako všechny překážky protrhnuvší proud, jindy nás utěší hojivou mocí a opět jindy se jí jen lehce dotýkáme na konci niterné škvírky, kterou při usebrání pozorně sledujeme. A nejčastěji by nám mělo stačit jen vědomí, že existuje, i když ji zrovna nepociťujeme nebo něčím trpíme.

Vídáme-li v jeskyních krápníkové útvary, mohou na nás působit svým miliony let vyvíjeným tvarováním jako tiší svědci věčnosti. Podobné tušení věčného pohybu vývoje, jaké vzbuzují krápníky, pro nás zdánlivě statické, přesto však během věků měnící své tvary, v nás mohou vyvolávat věční poutníci Země – lidstvo samo. V obojím je hymničnost odvěkého zakořenění Země i jejích obyvatel v božím kosmu.

Putovat ke svatyním nelze s mentálním humbukem, raději s bystrou ducha-přítomností a tiše rozklenutou moudrostí po horizontu světa i svého nitra, s obezřetným i odvážným procházením nejrůznějšími okolnostmi, beze strachu jednat a nést následky.

Po skutečném Duchu, ale třeba i opravdovém zdraví i božském umění, musíme opravdově toužit, napřimovat se, vzlétat. Skutečný Duch, ale i skutečné umění, ba i léčení, k nám nepřichází s přesvědčovacím rachotem ve stylu volebních agitací, kterým jsme uvykli ve hmotě, ale vyplňuje jen místo, kde jsme se ztišili a poprosili.

Podobně jako kdysi guru, prorok nebo kněz či umělec (kněz umění), měli bychom si umět nejprve postavit harmonickou katedrálu svého života, aby naše myšlenky, slova a činy mohly pak tvořit její výplň krásy: oltářístě, vybavení, boční kaple, artefakty. Takto to pojímaly i středověké cechy stavitelů při katedrálách, od kterých se odvozují i zednáři. Vše by pak bylo podřízeno stylu a důstojnosti stavby. Návštěvníci by z tohoto svatostánku odcházeli trošičku lepší, než sem přišli. Oč jiného v umění i v životě jde? Alespoň ve skutečném umění a ve skutečném životě.

Podobně jako do zemských katedrál nevstupujeme s obyčejnou denní náladou, jako třeba do dveří svého domu či pracoviště, snažme se na vstup do katedrály ducha nějak připravit. I v ohlušujících a oslepujících bengálech naší civilizace se tomu můžeme učit. Zklidněme se, vyvolejme si náladu tiché slavnostnosti a pozornosti, vykoupejme si v představě duši i tělo, sejměme pokrývku hlavy, třeba se i vyzujme z okopaných bot, a nakročme do světa posvátna. Třeba zachytíme ideál klíčící nebo čerstvě se rozzářivší, ideál nepotřísněný ještě naší skepsí či chtivým přivlastňováním si. A tak je to i se vstupy do světa Bohem inspirovaného umění.

V gotice platilo, že čím štíhlejší a vyšší bylo sloupoví, nesoucí provzdušněnou klenbu, tím smělejší povznesení nitra bylo navozeno. I ve svém jakkoli skromném domově se můžeme řadit po bok chrámů a katedrál: uměním, náplní života, schopností ztišení a usebrání, třibením vkusu, smyslem pro krásu, vznešenost a velkolepost.

Každým tichým rozpoznáním a rozpuštěním kousíčku svůdného a nablýskaného luciferského působení v sobě zároveň pomáháme i Luciferovi a plukům jeho pokleslých andělů k vykoupení. Stáváme se tím mikroskopickými spoluvykupiteli lidstva a Země. Božské světy nemohou vykupovat lidstvo samy o sobě, ale jen působením svých nástrojů – vtělených lidí.

V přírodě: tiše se zaujmout pozorováním nějaké krásy je cennější, než to podbarvovat přivlastňováním a opěvováním: ó já se mám, tohle si musím uchovat, nějak s tím naložit, opentlit to vznešeným výrazivem... To by bylo jen konzumní požívačné majetnické uchopování krásy, kradení té věci z přírody do své klenotnice.

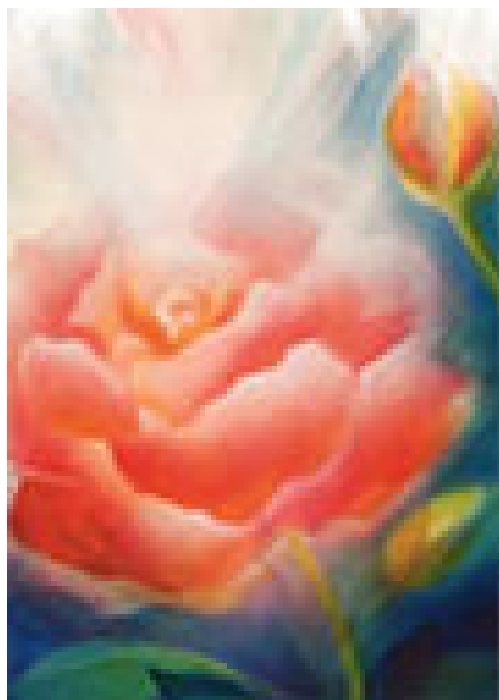
K ulehčení karmy láskou Kristovou nelze dospět navozením nějaké sugescie, regrese, afirmace, lekcí některého guru či psycho-servisáka..., to jsou někdy jen okultní pasti dneška. Lze jít žítím jen s „holýma rukama“, bez módních propagovaných metod, technik a fíglů, pouze s vhodnou četbou a snahou hlouběji pochopit boží Milost a účel Kristova sestupu na Zem, a že On tím pomáhá zhodnotit naši duši svým Duchem. To je nám dáno k žití a použití v terénu života. Naše chtění a pachtění, naše zmítající se, někdy rozpolcená a nejistá duše může být Jeho Duchem zjasněna, zklidněna, lépe nasměrována, posílena, posvěcena, uvedena do vědomí bezpečí.

Zdá se, že to není přístupné každému? Záleží jen na nás, zda se k tomu sami zpřístupníme. Neexistuje „ono“, ale jen „my“. Neexistuje „někdy“, ale jen „ted“. Neuspěje pouze ten, kdo k tomu přistupuje s prvotní touhou si užít nějaké exotické, extatické či extravagantní blaho, vyvrát na problémy, dostat je sobecky „pod kontrolu“ či cosi atraktivního tajemného prožít. Jedinou pohnutkou, vedoucí ke světlu, je touha po Bohu, lásce, pravdě, moudrosti. To teprve vyplyne či se usnadní z prostoupení se poznáváním, jak Kristus působí. Ten

rozplamení i naši vůli. A je úžasné učit se postřehovat, jak rozdílně působí i prostřednictvím čtyř archandělů, ovládajících roční období.

Silám duchovního světa je třeba přinést naše kvality, jinak se nemají kam umístit. Mezi tyto kvality patří i spoluodpovědnost za svět – laskavá, vřelá, i při vidění všech špatností. "Zpráva o dobrém skutku rozletí se do celého světa, i kdyby byl učiněn v nejdlejší pustině", zpívá se ve Hrách o Marii od Bohuslava Martinů.

Co si počít s dnešním světem?

Co s tím tlakem a tíhou doby, na které si stěžujeme, jak sílí? Ano, sílí. Ale i my z nich musíme sílit, ne šílet ani se pyšně štítit. Jak je to úžasná příležitost mít denně možnost měřit klidným pohledem vše nedobré, logicky rozpoznávat lež – tedy poznávat pravdu a tím přispívat k většímu světlu ve světě i v sobě. Dobu, ve které žijeme, můžeme činit krásnou. Spolu s tlakem zla sílí i pomoc Kristova, a to je důležitější vnímat.

Máme jakési duchovní či vyšší zájmy, čteme duchovní literaturu, pěstujeme lásku, děláme snad nějaká cvičení - a divíme se někdy, co s námi přesto ten svět dělá. Svět? Ne - my jsme za sebe zodpovědní. A všimněme si poctivě: kolika zbytečnými zájmy, náladami, snobskými předměty souvisíme s konzumním a konvenčním davem. Pak je nám někým nastavováno zrcadlo a my jím trpíme. Pouze bezzájmovost vůči nepodstatnostem je veliký lék duchovního vývoje.

Bylo by snadné se litovat, že v dnešní době to máme těžké. Ale sami jsme si ji vybrali. Přináší nám zkoušky, které potřebujeme, a za to máme být vděční. Je

naší povinností přispívat k dokonalosti světa opravdově, obětavě, nepředstíraně, jako služebníci. I to je láska. Čím více to budeme dělat, tím méně budeme od světa žádat. Jedině pravdivost sebepoznání může vytvářet misky pro působení vyšších bytostí. Duchovní svět může pomáhat se stavbou jen těch domů, které jsou pro něho odtud tam viditelné. A viditelné jsou, jen když svítí ducha-přítomností, pravdivostí, pokorou, láskou a jen z nich plynoucími činy.

Inkarnace v této době jsou velmi důležité a zlomové, jsou velkým darem. V příštích dobách bude stále obtížnější nastoupit na duchovní cestu. Naplní se ono biblické "A času nebude." Dnes ještě máme dveře otevřeny. Vstoupíme? Je to na nás, na našem svrchovaném, jednoznačném a nezměnitelném ANO.

Je dobré sledovat situaci ve společnosti, ale jinak než jen vztekáním se na ty nahoře. Pokrok poznáme, když ke zprávám, které v nás dosud vyvolávaly zmatek či chaos, se stavíme bez emocionálních výkyvů a s klidem, ale se současným morálním vyhodnocováním. Vyžaduje trošičku námahy učit se nezúčastněně, ale hlubším morálním vědomím nejen rozeznávat správné od chybného, ale i chápat kořeny dění a souvislost s působením odpůrcích duchovních sil. A vědět, že na stavu světa se podílíme i my sami, ať už nyní, nebo ve své minulosti.

Neproniká-li někdo svým zanícením k osudům svého národa a lidstva, nezajímá-li se, v jaké zemi žije a jaké byly dějiny jejího lidu, pak nikam ani duchovně neproniká, marně se „duchovně“ namáhá, protože si jen cosi kutí v kabinetní zapouzdřenosti. I sledování dění nemusí hned vést k znechucenému, povýšenému a mravokárnému kroucení hlavou nad vší tou špínou, spíše je lepší si uvědomovat naši vlastní spoluúčast na té špíně a každou informaci o dění si v klidu bez emocí vyhodnocovat. A třeba se i zamyslet, že když už tak všechno kritizují, jestli bych nenašel nějakou svou „parketu“ v práci pro společnost.

My co si říkáme „věřící“, „duchovní“ či „slušní“, vznášíme většinou jen od piva, od meditace či od televize nahoru požadavky na slušnost, ale kdyby nám někdo navrhnul kandidovat třeba jen do místního zastupitelstva, tak to ne, přece se nebudu vystavovat něčí kritice a handrkovat se o něco. Tušíme, že by se k nám apriorně druzí chovali tak, jako my k těm zvoleným.

Čím více jsme ochromeni všeobecným elementálem nedůvěry, tím víc znemožňujeme slušným lidem bezpečně kandidovat. Pak se nedivme, že kandidují jen ti s „hroší kůží“. Je to naše spoluvina, nedostatek lásky a pochopení. Máme k politice a vůbec věcem veřejným jen konzumní vztah, ať „oni“ vše správně vedou, zařídí, strčí nám až pod nos. Je to pořád ono dělení na my – slušní, věřící, duchovní, a oni – darebáci.

Jako by nám s rozšířením lákadel po Listopadu vymizela vzájemná láska, paměť i soudnost. Vše čekáme od těch „nahore“. Máme nastaven určitý poměr spokojenosti a nespokojenosti, který zůstává stejný za každého režimu. Dřív jsme měli trabanty a fronty a nadávali jsme na vládu. Dnes máme krásná auta a o polovinu levnější (v přepočtu na průměrnou mzdu), drahé dovolené a kromě na vládu nadáváme ještě na všechno. Pracujeme tak na tom, abychom v budoucnu dopadli jako žena v pohádce o rybáři a rybce.

Veškeré prožívání a jeho kvalita vytváří mezi námi a světem psychický koridor (oživené body či dráhy duše), kterým se zcitlivujeme, alergizujeme na vše, co jsme v sobě roznítli a buď někam hlouběji zasunuli, nebo i mentálně někam či někomu vyslali. Je to koridor toho kterého rysu, lásky či nenávisti, a jím si z reality vybíráme, ba přitahujeme to, co je nám takto nejbližší. Přesněji - máme tendenci dávat okolnostem (situacím, lidem kolem sebe) psychické a kvalitativní nálepky podle míry své lásky anebo svých nezpracovaných nežádoucích, a většinou tedy i nepřiznaných obsahů.

Doba guru už pominula, dnes pomáhá přátelská inspirace, sdělení zkušeností, přisednutí si s láskou k duši druhého, osvětlení jeho problémů jasně nitra... Člověk si pak může odnést inspirace, korekci náhledů či životních postojů, nasměrování k projasnění duše, směry řešení problémů, povzbuzení k důvěře v Boží pomoc... A to vše až poté, co sám něco nezvládl.

Láska znamená i spoluzodpovědnost. Rozšiřují se mezi námi zakyslé typy, hledající za vším nějakou kulišárnu, podvod či konspirační teorie. Mají tu výhodu, že je autoři nemusí dokazovat, a najdou vždycky v jistém typu prostodušších lidí odezvu. Ono povýšené pohoršování se nad politikou má již kýčovitý rozměr: prolévání slzí dojetí nad vlastní bezúhonností a mravností, která tak úžasně vynikne na pozadí všeobecného úpadku. Ono nemyslivé,

generalizující opovrhování politikou zastírá naši národní duši a tvoří nad námi temný mrak nenávislné síly, která uhýbá náš vývoj temným směrem. (Nejde o věcnou správnost námitek, ale o nepřevzetí vlastního dílu spoluzodpovědnosti.)

Známe posvátné praporky v Tibetě či podle jejich vzoru praporky s řídkou strukturou v krušnohorských Kounovských řadách, kterými provívá vítr a odnáší - co odnáší? To, co sem mysl tvůrců či pozdějších pozorovatelů upoutala, třeba lásku, mír a požehnání. To lze někam upoutat či vysílat pouze v případě, že nezůstaneme u opájení se krásným slovem či svou ušlechtilostí, ale že tyto hodnoty máme v sobě a upoutáme je sem - a to je pak typický účinný elementál. Pronikneme a nasytíme těmito hodnotami nitra ony předměty a skrze ně se mohou šířit dál. Anebo se jen opájíme nápadem, krásnými pojmy a svou ušlechtilostí, a nešíříme nic?

Vím o osmnáctiletém hochovi, který o víkendech jezdí autobusy po celém okolí a čistí studánky i jejich okolí. Odpadky tam sbírá do pytlů, které odváží a dává do kontejnerů. Dělá to rád a s láskou. Chce, aby aspoň kousek přírody byl krásný. Nelituje, že nechodí na diskotéky, nemá módní dřevé džíny a není potetovaný. Jak úžasný to bude vklad pro celou jeho budoucnost, kdy bude čerpat sílu a motivaci čistit obdobně své nitro a své okolí. Chceme-li používat ono až zprofanované slovo duchovní, pak lze konstatovat, že toto je příklad duchovního bohatství.

Znal jsem i stařenku, která byla v koncentracích obou diktatur, a přesto říkala, že byla v životě šťastná. Děkovala totiž za vše Pánu. Říkala, že „koho Bůh miluje, křížkem navštěvuje.“ Takoví lidé jsou budující silou společnosti, i kdyby nevyšli ze svého bytu.

Práce pro budoucnost

Podle Karla IV. je největší prací pro vlast láska k její budoucnosti.

Toužíme po vyšší ochraně? Tu si musí každý vědomě zasloužit přijetím úrovně, ze které ochrana může působit.

Někdy je potřebné si připomenout slova sv. Pavla - Láska překrývá množství hříchů. Musíme ale poctivě rozlišovat, co je láska a co jen její vysněná či přisugerovaná atrapa, směšenina s osobní libostí či citovou neurčitostí, rozplizlostí. A taky - nemělo by se to brát jako uvolnění od zodpovědnosti a domnívat se, že takzvaně "mám lásku" a ta mne ode všeho zlého sama od sebe zbaví. Lásce se učíme celý život stále v nových a nových situacích a plně s tím

nejsme hotovi nikdy. Moudrost nám však musí ukazovat, kam a jak lásku dávat a kde jednat pouze ze spravedlnosti.

Po dlouhé věky působil Kristův vliv jen podvědomými pochody duše. Cílem současného a budoucího vývoje je namáháním svých vědomých sil spojovat Kristův impuls se svým já a astrálním tělem ve zcela bdělém stavu. Sluneční bytostí Krista můžeme vše prosvětlovat, můžeme do této své představy-prožitku vložit každé konkrétní trápení, konflikt, obavu, slabost, nejistotu, tíhu... Ale zrovna tak světský úspěch, majetek atd., neboť ani toto není naše. Kristus – sluneční bůh sestoupivší na Zem – a zároveň náš božský přítel a bratr, věrný nám, nedokonalým pozemským lidem, až do věčnosti.

Ještě před několika staletími napájely život síly, které mnohého člověka nesly bez většího úsilí. Dnes mezi jimi a námi zeje trhlina materialismu, nelásky. Nezáleží jen na světovém názoru, ale na náplni myšlení, cítění i jednání. Jsme více uzavřeni se sebou samými v absolutní pozemskosti. Nastal předěl. Jsme v této době povoláni a vyzýváni okolnostmi ke vzetí plné zodpovědnosti za svůj osud. Musíme namáhavě poznávat, zkoušet, volit, bojovat, přestát svody, vichřice, zvraty a omyly tam, kde jsme kdysi ve víře mohli přijímat, bezpečně důvěřovat, kde jsme byli snadno inspirováni, prozářeni, chráněni a vedeni. Ubylo nám lásky v nitrech, cítíme se opuštěni bohy. Přesto musíme vzít odpovědnost plně na sebe, mnohdy za těch nejtrpčích osobních osudů. Čeká nás nové, svobodné uchopení sebe samých. Hlubší propasti, které se před námi rozklenují, jsou dnes vyvažovány i intenzivnější nabídkou lásky duchovních světů ku pomoci. Živoucí síly budoucnosti můžeme uchopovat i vědomějším vztahem jak ke Kristu v auře Země, tak k Marii, Matce našich duší.

Mnozí z nás jistě četli o křesťanských světcích dojemné příběhy mnohdy bezkonfliktních životů, prozářených láskou, nebo popisy stavů uchvácení, plynoucích z rozjitřených citů, kterým vyšší světy štědře dávaly svůj nektar. I tyto stavy můžeme občas prožít, dokážeme-li se k nim připravit. Nejsou však již pro dnešního člověka ve věku rozvíjející se duše vědomé tím stěžejním, co pro lidstvo středověku. Nevydrží nárazy materialismu a brzy vyprchají. Je zapotřebí mít vědomou lásku k Bohu z větší šíře své bdělé osobnosti. Extatické stavy již nejsou přiměřené dnešnímu stupni vývoje. Nemůže nám jít již ani o to, co se nás pokoušejí učit východní guru - totiž rozplynutí se do bezbřehé nejvyšší Prázdnoty. I to byly kdysi žádoucí a dosažitelné stavy, dnes však již od nás duchovní vývoj, řízený Prozřetelností, chce cosi jiného - aktivní, vědomé

rozvíjení a zušlechtování, ke kterému dává Kristus své síly lásky a vůle. Člověk pak vítá svou budoucnost, své další životy, kterým touží dávat nové a nové hodnoty, aby je mohl použít ve prospěch druhých.

Učíme-li se posuzovat vše, co myslíme, cítíme, děláme či říkáme (ať je to jednání s druhými, výběr a přijímání umění, naladění při přijímání nezdaru či úspěchu, při vaření, při milování, při televizi...) s vědomím, že Bůh je všudypřítomný a vše vidí, naučí nás to pak i lépe rozpoznávat, jsme-li s Ním v harmonii nebo se od Něho vzdalujeme.

Rimbaud řekl: "Hlavním dílem básníka je jeho básnická existence." Platí to nejen pro básníky. Skutečná pravda není jen správný „duchovní“ názor, nelze ji nalézt jen čtením ani jen meditací, nejsou-li integrované do harmonického a láskyplného konání, cítění, myšlení celého člověka. Duchovní vývoj může být jen celostní, i když někomu je bližší láska, jinému moudrost. Však ono se to nakonec stejně spojí.

Naším skutečným vlastnictvím je pouze to, co jsme si s boží pomocí vytvořili jako ctnosti, síly lásky, prožitky pravdy, vnitřní svobody. Jen toto proneseme přes práh smrti do další budoucnosti, jen toho bude mít váhu na váze věčnosti.

Vše, co zde jsme a co máme, je jen časnou půjčkou Prozřetelnosti, abychom se s tím naučili hospodařit a posléze to vše vrátili organismu veškerenstva zas o stupínek zušlechtěnější.

Zatímco kdysi se za lásku k pravdě pokládal i život, viz například Jan Hus či Jana z Arku, nevyžaduje přítomná doba již mučednické smrti, jako kdysi, ale oběti jiné. Oběti vlastního pohodlí a klidu a dobrovolné nechání se vystavovat zlobě, nenávisti a pomluvám (Masaryk, Havel a jiní). Výstižně je tato historická změna vyjádřena u boskovického pomníku padlým obou světových válek: MY DALI KREV A ŽIVOT, VY DEJTE LÁSKU A PRÁCI PRO BLAHO NÁRODA.

Vyšší vedení

Bůh nedělá nic sám o sobě, ale jen skrze nás, námi.

Vyšší vedení nás může vést, až teprve když sami vykonáme maximum ze své mysli, ze svého cítění i vůle, touhy.

Základními rysy toho, kdo je (nebo začíná být) prostoupen Kristem je vědomí pospolitosti se světem (národem, lidstvem, živým tělesem Země, kosmem), a to, že veškeré jeho cítění, myšlení a konání je prolno to nadějí.

Pokud v sobě nedáme vzejít hlubokému pocitu, že existuje něco vyššího, než jsme sami, nenajdeme v sobě ani sílu, abychom k němu měli lásku a abychom se

k něčemu vyššímu mohli vyvíjet... Vědění, které má skutečnou hodnotu, můžeme získat jen tehdy, když se také naučíme si ho vážit.

Kde jsou naše požitky, po kterých jsme se pachtili? A co zbylo z bolesti a malérů, kterými jsme prošli nebo se jich obávali? Kde to zůstalo? Podstatná je jen esence zkušenosti ke zkvalitnění života, k přiblížení se boží lásce a moudrosti, k plnění svého úkolu.

Ti, kteří nám takzvaně ubližují, jsou urychlovateli našeho postupu a jsou jen nástrojem vyššího řízení pro naše třibení tam, kde to potřebujeme. Boj proti nim proto nahraďme bojem proti své sebelítosti a ukřivděnosti, neboť sklízíme jen to, co jsme zaseli. I na druhých nám nejvíce vadí ty stránky, které sami ještě nemáme zpracované. Víme, že bez Božího svolení nám není zkřiven ani vlas na hlavě a že Prozřetelnost čeká jen na nás, na naše polepšení a projasnění, pokoru i odvahu, aby mohla tisícerymi způsoby ihned vyřešit náš problém či situaci (tj. poslat nám možnost řešení), pokud již pro nás splnily účel.

Láska k pravdě povzbuzuje i moudrost a otevírá duchovní zrak. Láska k pravdě zahrnuje i morální, tedy rozeznávání jak dopadů našeho jednání na okolí, tak rozeznávání mravní kvality našeho denního niterného prožívání, nálad, zvyků, zálib, postojů, náhledů... - A toto vše pěstovat ne pro osobní růst, ale z lásky k pravdě jako takové, tedy z touhy ji poznávat pro dobro světa. Pán už sám zařídí, kdy a jak můžeme být nástroji pravdy v konkrétních situacích.

V dnešní etapě vývoje, na dně zemské propasti, by žák měl prosit o vedení v každém kroku, vždy vědět o boží lásce, ale ne ukolébaně, automaticky. Třeba i prosit a hledat, aby věděl, kam vlastně jde a kam by měl duchovní cestou vůbec jít, jinak si jen tak s něčím sebeuspokojivě hrajeme. Vykládáme si někteří o vyšších vibracích a energiích, o lásce, vedení, intuici, meditaci, relaxaci, transformaci, transcendenci, lenivě se chceme schovávat do boží sukně, ale skutečná duševní a duchovní práce, odpovědnost, odvaha, trpělivost nám často uniká (autor se omlouvá výjimkám, tuto kapitolu píše možná stylem – podle sebe soudím tebe). Nyní už je podobné hračkaření i lechtání duchovní romantiky a duchovní pýchy nedostačující. Duchovní postup bývá i v přijímání vnějších nezdarů, vztahových zklamání, v sebezapření, ve vzdávání se přání, ba i ve vzdávání se přání duchovních zážitků. Pak je nám odměnou otevření nebes boží lásky. Tou se posléze i naše zemské poměry upraví.

Máme svobodnou vůli a zákon karmy. To nám dal Bůh jako podstatné. Svoboda je přetěžké břemeno, protože nese následky, a ne hned. O těch často nechceme nic vědět. A toužíme-li po milosti a vedení, po cestě vzhůru, pak to vyžaduje poctivé úsilí. Nelze dávat postup a vývoj do času, že snad někdy cosi v budoucnu, když denně můžeme na sobě pracovat a denně prosit o milost a vedení, denně uplatňovat lásku, touhu, odvahu, inteligenci. Je krásné vědět (ne jen tak hala bala si občas vzpomenout), že Mariánská bytost jakožto Matka našich duší může vést naše duše, pokud se k ní utíkáme. Pak nám vzchází naděje, že z každého bloudění nám pomůže se vzchopit. Prvním, základním a nejtěžším předpokladem však je to bloudění připustit, rozpoznat a přiznat si. Ale i zde můžeme prosit o pomoc při takovémto aktivním sebepoznávání.

- jejich erbem je lišejník

Andělská vanutí

V Andách je na skalnatém srázu rovné místečko pro diváky, kteří mohou každé ráno spatřit mohutné vznešené kondory s rozpětím křídel až třiapůl metru, jak tiše plachtí ze skalnatých pustých hor dolů do zelenavých údolí. Přespávají totiž ve velehorách, kde jim v noci zmrzne vlhkost křídel, a ráno je jen rozevřou a plachtí níž, aby křídla roztála a mohli jimi pohybovat. Nečiní nic jiného, než co jim velí nutnost přirozeného života. Nehašteří se, nestarají se o zbytečnosti, jsou tiší a soustředění, a po nakrmení se v zeleni údolí zas mávají pracně a trpělivě křídly k očištnému spánku ve výšinách. I my si své boly a starosti můžeme brát s sebou do noci, svěřit je lásce svého Anděla, který se už postará o pomocnou účast dalších hierarchií. Bez jejich neutuchající lásky a péče, kterou nás trvale udržují, bychom se okamžitě rozpadli.

Ublížili jsme někomu a nemůžeme to už odčinit? Víme o Andělu Strážci, který každého z nás doprovází. Je po všechny inkarnace tentýž. Ba v pradávných dobách jsme se jako zárodek duše vyvíjeli v jeho lůně. I odtud plyne jeho nejvyšší mateřsko-otcovská láska k nám. Můžeme jej poprosit o zprostředkování naší lítosti za to, co jsme někomu způsobili a co již nemůžeme činem vyrovnat. Musíme však této možnosti plně věřit. A hlavně: nesmíme to činit jen ze strachu z trestu, to by bylo sobectví a to nikam neproniká. Tedy – ne kvůli sobě, ale ze skutečného pochopení podstaty našeho nedobrého činu a z plného vcítění do stavu, jakým musela projít naše oběť. Pak jí můžeme, i přes Anděla, projevit skutečnou lítost a lásku, která má újmu nahradit, zacetit.

Na naše myšlení neustále působí andělské bytosti těch úrovní, jakým sférám se momentálně otevíráme. Andělé k člověku přistupují podle toho, jak myslí a cítí. Duchovní cesta se dá vyjádřit i tak, že se člověk svou vůlí, touhou po dobru a láskou k pravdě otevírá dobrým andělům a uzavírá andělům temný, tedy zaostalým ve vývoji. Pokud člověk rozpaluje svou krev temnými elementály nekázně, egoismu a vášni, propůjčuje své astrální tělo andělům temnoty. Animálními, sobeckými obsahy odpuzuje strážné anděly a přitahuje anděly zla, kterým tím dává právo ho pokoušet. Sobectví a materialismus nás uzavírá nejen působení lásky andělů, ale i všem vyšším silám svatých duchovních hierarchií nad anděly. Bez naší vůle na nás však žádná temná bytost působit nemůže. Čistá touha po neosobním životě, po vyšších hodnotách, po modlitbě, po nenásilném vyzařování lásky nás otevírá požehnaným inspiracím božských bytostí. I proto záleží na tom, jaké náboženství a náboženské prostředí, nebo jakou nauku volíme.

Je v módě dělat kurzy na styk s anděly. Jenže: sotva lze hovořit o zavnímání jejich posvátného vanutí, natož pak je polidšťovat údajnou vzájemnou „komunikací“. Jejich vliv není slovní, nýbrž inspirativní. Zvědavostí nelze dospět k bytostem lásky. Anděly si nelze představovat jako jakési vyšší lidi, kteří jsou nám dobří k ukájení naší zvědavosti či k poradenským službám na cokoli. To, o čem někteří halasí, že komunikují s anděly, jsou jen elementálové odrazy různých neviditelných inteligencí, které však k andělské úrovni nedosahují. Mohou to být některé přírodní elementární bytosti nebo i padlí andělé, kteří jsou ochotnými služebníky právě naší sobecké zvědavosti, konzumování duchovna pro ošperkování vlastní osobnosti.

Andělé jsou nositeli božské myšlenky a na svých pomyslných křídlech nesou k lidství lásku Serafinů (platí, že první hierarchie nad člověkem je nositelem sil hierarchie nejvyšší, deváté; druhá hierarchie, Archandělé, dává na své úrovni průchod silám hierarchie osmé – Cherubínů, atd.). Ve vanutí sladkého duchovního vzduchu přinášejí Andělé ideje Serafinů a probouzejí duchovní city, kterými sytí naši duši myslivou, citivou i vědomou.

V kostelích se od stěn a stropů vznášejí sošky andělíčků nejrůznějších, často kýčovitých provedení, většinou ovšem dobře živených. A co se vznáší dole? Jasnovidci popisují, jak se v kostelích často povalují při zemi aurické elementární síly sobeckých modliteb (škemravé modlitby za splnění kdečeho),

keré zde byly pronášeny možná po celou dobu existence kostela (krom toho spíše asi menšího počtu modliteb čistých). Byly to modlitby o boží lásku, ale bez vlastní lásky. Někdy jsme totiž jen konzumenti metod či "nabíjecích" předmětů, konzumenti silových míst, konzumenti kostelů, konzumenti guru, konzumenti přírody... Vše z toho nám může něco dát, ale až po našem samostatném vývoji, jako jeho doplněk. Pak nejsme konzumenti, ale partneři, stáváme se v lásce spolupůsobi. Pak se nám vyjeví, co chceme jako pravou hodnotu a co je jen atrapa.

Bývají dávány rady, kterak se raz dva spojit s anděly a hned jak je využít pro sebe. Jsou obrazy či jakási nenápaditá ducha-prázdná hudba, slibující spojení s anděly. "Jasnovidci" hned nabudou důležitosti, když někomu navykládají, kolik má kolem sebe andělů (stačilo by se seznámit s tím, že všichni máme svého Anděla strážce, svého Archea a Malého strážce prahu). Různí andělé ovšem mohou přijít i na zvědavé či sobecké vzývání, ale ti padlí, klamající. Ti jsou ochotnější se projevit, a samozřejmě velice působivě a efektně.

Je tu jedna skutečně bezpečná cesta k andělům. Ta ale není nic senzačního, proto nebude pro leckoho z nás přitažlivá. Je to cesta moudré služby druhým, cesta, která uvážlivě vynakládá lásku tam, kde není zneužita, cesta které se náznakem říká Mytí nohou - podle evangelia, kde Ježíš omýval druhým nohy. V těch nejvíce sedimentují psychické jedy, tedy mytí nohou - svých i druhých - značí cestu niterné očisty u sebe a služby druhým - ovšem služby bez motivu jakéhokoliv hmotného či duchovního prospěchu. I nám cesta Kristova omývá jedy nohou, a i my můžeme láskou Krista omývat nohy druhým - každý ve svých stávajících poměrech a okolnostech. Nemusíme mít mystické prožitky Krista, stačí vědět, že i v malém kontaktu s někým, komu vydáváme nezištnou lásku, už platí ono Kristovo - Kde dva či tři jsou ve jménu Mém...

Takto může člověk na sobě pracovat, může předělat, proměnit sebe. Když takto cvičíme, vytvoříme v sobě vyššího člověka. Naše duše se stane obětní mísou, která se plní životním duchem. Když člověk po delší dobu vážně a silně medituje o "mytí nohou", pozná, že láska není jen osobním pocitem, nýbrž že láska je novým světem. Pozná, že jednou ve vyšším světě bude láska tím, čím je dnes vzduch a světlo nás obklopující. Láska bude podstatou nového světa. Cesta ke Kristu není v mystickém hroužení, ale začíná od jednoho člověka ke druhému.

Význam a umění odpouštění

Vím při tom všem nedobrém, co v sobě mám, i o tom, co se ve mně s boží láskou a pomocí také podařilo, a tak i rozumím někomu druhému občas víc, než může tušit. Představuju si někdy u druhého, jak bude vypadat, až odloží tu či onu chybu, a tou představou ho obaluju, s důvěrou, že to pomáhá. A když to nefunguje, učím se nelpění na výsledku. Jsou to v inkarnacích nynějšího věku vždy nové a další úkoly a zkoušky na půdě křesťanství.

Důležitým testem naší opravdovosti v životě i v modlitbě je oběť. Láska, odpuštění, modlitba a oběť pracují společně. Podle Thomase Mertona - Kde není žádné oběti, jak se nakonec ukáže, není ani žádné modlitby, a naopak. Kde je oběť infantilní sebedramatizací, bude také modlitba nepravým a operetním sebedředváděním nebo sentimentální sebelitující introspekci. Opravdová a pokorná modlitba spojená se zralou láskou se bude nevědomky a spontánně projevovat zakořeněnou obětavostí a péčí o druhé. Oběti, které jsme si nevybrali, mají často větší cenu než ty, které jsme si sami zvolili. Ale pozor na duchovní pýchu. Vykonaná oběť se nesmí holedbat sama sebou, svou ušlechtilostí, ani se litovat. Není-li oběť radostná a trpělivá, přestává být obětí a stává se pózou.

Kdosi moudrý napsal tato slova modlitby:

Odpouštění přichází z impulsu našeho vyššího Já. Odpouštíme všem, kdož nám ublížili, a litujeme, že se pro nás karmicky zatížili. Vše vkládáme do Tvých svatých rukou a nechceme nikoho souditi. Jen Ty, vševědoucí a všemilující, dovedeš spravedlivě určití míru vyrovnání karmických dluhů.

Všelidská, filadelfická Láska necht' proniká naši mysl i naše city. Protože chceme žít neosobně, s radostí odpouštíme každému, čím nám ublížil. Zapomínáme na osobní bolest, neboť bez zapomnění není pravého odpuštění. Děkujeme boží lásce a moudrosti, že si můžeme splatit svou karmu. Kéž nám Bůh pomáhá platit ji pokorně a radostně, že každým dnem odplývá kus naší zátěže. Takto můžeme i za dnešních neduchovních poměrů vykonat kus práce na sobě.

Vysoká forma lásky spočívá v odpuštění. Když se k nám někdo špatně zachoval, zranil nás a my v srdci odpustíme, pak jsme přejali aktivně část Kristova Pravzoru. Rozlije se mezi námi blízkost Kristova. Absencí odplaty, zbavením se vzteku, výčitky a odvety tam, kde bychom ji mohli použít, vzniká v duchovní úrovni vakuum. Tato prázdnota se však ihned vyplní. Vyplní se substancí Kristovou.

Odpustit někomu nemusí znamenat, že si nesmíme udělat jasný závěr o jeho chování, a třeba i opatření vůči němu v praxi. Odpuštění samozřejmě neznamená schvalování chyb, ani zavírání očí před nimi. To často bývá ta nejlepší cesta k vlastnímu podobnému chybování.

Důležité je, když někomu něco špatného uděláme, omluvit se nebo se to snažit podle možností napravit. Je-li možnost to napravit, pak to nemusíme hned nechat na Kristu, aby to bral k sobě. Pak ta část Kristova vlivu, která se takto „ušetří“, je v nás pozorovatelná jako klid svědomí. Teprve co nemůžeme napravit, necháme Kristu a poprosíme Ho, aby to svou Milostí vyrovnal.

Co to znamená, že Kristus svou láskou bere něco k sobě a vymazává to? Dejme si příklad. Rozbije-li kluk kamenem okno, pak ono rozbité okno je porušením řádu, je zlým činem. Ten by zůstával zapsán v akašické paměti Země jednou provždy. Miliardy špatných činů by jednou Zemi zcela zničily, kdyby měly zůstat a hromadit se v jejím osudu. Toto však vzal Kristus svým sestupem na Zemi k sobě, vymazal to a vymazává nadále z paměti Země a lidstva. Toto je ono Spasitelství, Vykupitelství, Mesiášství.

Subjektivní karma (následky) – výchovné potrestání kluka, zůstává, jinak by nebyl individuální pokrok.

Nemáme-li už možnost nějakou vinu či křivdu vůči někomu napravit, třeba protože zemřel, odstěhoval se, nechce nás vidět apod., i pak je řešení: Můžeme poctivě poprosit jeho Anděla Strážce (a ten za "svého" člověka bdí i vůči světu a tedy tomu může naslouchat) o odpuštění, i o to, aby tomu člověku pomohl, aby to v sobě už nenosil jako křivdu nebo výčitku. Nemusí to pomoci hned, ale časem určitě.

Když jeden druhému neodpustí i poté, co se viník snažil věc napravit (činem, lítostí, omluvou), pak se sám vleče životem s další tíhou, a jednou bude muset prožít sám na sobě tíhu něčí výčitky. I proto bychom měli nejpozději ve chvíli smrti odpustit všem.

Co se stane, když člověk v určité situaci neodpustí? Řekněme, že někdo byl uražen, poškozen, ublížen a nechce odpustit. Co se stane v duchovním světě? Musí být karmicky zařízeno, aby se tito dva lidé opět setkali a aby vina byla vykoupena nějakým dobrým činem toho, kdo tehdy ublížil. A protože si lidé činí vzájemně zlo velmi často, můžeme si představit, jak obtížná je práce duchovního světa s lidskými osudy, aby bylo zlo vyrovnáváno.

Uvažujme o případě, že člověk odpustí: zříká se odplaty, zříká se toho, aby se mu dostalo zadostiučinění, náhrady za to, co utrpěl. Co se stane nyní v duchovním světě? Síly, které by sloužily k tomuto vyrovnání, se uvolní. Pokud neodpustíme, musí další vývoj pokračovat tak, aby i v budoucnu byly zlé činy karmou vyrovnány. Ale když odpustíme, vznikají v této „síti“ místa pro svobodu. A do těchto uvolněných prostor může působit síla Kristova. Je to prostor, který Kristovo působení může změnit v prostor svobody a milosti. Těmito lidskými činy se uvolňuje cesta, aby železnou nutnost vyrovnání mohl Kristus proměňovat ve svobodu.

Kde nalezneme pravzor pro toto odpuštění? Dostáváme se k tajemství golgotské události.

Co se stalo tím, že Kristus tehdy vzal na sebe osud lidstva? To znamená, že na sebe vzal objektivní škody, které jsme svými činy způsobili celému vesmíru.

Subjektivní karmu si musí každý vyrovnat sám, Kristus vzal na sebe karmické následky objektivní, tedy ty pro svět, kosmické. Podle zasvěcenců toto vypadá v duchovním světě, v akašické kronice, asi následovně: díval-li by se tam někdo na proud vzpomínání celého světa, našel by tam volné prostory po odpuštění. Poznal by, že jsou to místa, kde před tím něco stávalo, ale někdo to odstranil. A to učinil Kristus: doslova vzal naše objektivní hříchy na sebe a vymazal je z akašické kroniky. Zemi zalila úlevná záře odpuštění. Byla to nejmohutnější záře v dosavadních lidských dějinách. A to je tentýž makrokosmický proces, který v mikrokosmu činíme odpuštěním sami. Naše zdánlivě "nepatrné" či "fádňí" životy neustále šíří do zemské aury takové či onaké elementály.

Aby síly dobra stačily na zlo, kterého je v dnešním světě tolik, můžeme se naučit něco, co lze nazvat „morálním dýcháním“. Při běžném vdechu se v našem organismu mění pohlčený kyslík ve smrtící oxid uhličitý a ten pak vydechujeme. Vdechujeme život, vydechujeme smrt. To je všeobecně známo. Na pahorku Golgoty se však poprvé v dějinách stalo něco obráceného. Tam Kristus vdechl do sebe lidmi nastřádanou smrt, pramenící z veškerého materialismu, a pro celé lidstvo vydechl při zmrtvýchvstání ze sebe život. Vdechl do sebe vše, co přinesl lidstvu materialismus ve světě viditelném i neviditelném, tedy i to, co vnesli zemřelí materialisté do vyšších sfér. A to, co Kristus vydechl, je ona možnost mít duchovní myšlenky i uprostřed materialismu. Do již nedýchatelné zemské aury vdechl Kristus kyslík lásky a odpuštění. Materialistické, k smrti vedoucí myšlenky byly vdechnuty a duchovní myšlenky, vedoucí do budoucnosti, vydechnuty. A to je to, co se nazývá „morálním dýcháním“. A k tomu jsme povoláni.

Závěr

Bezpočtukrát se musely ruce do krvava rozedřít vytrháváním bodláčí i kořenů všech hříchů v zahradě duše. Bezpočtukrát se ještě musely vztáhnout v touze, pokoře a lásce k nebesům, než se usmál příslib nového zlatého dne. Pak se ruce konečně rozepjaly nahoru k přijímání serafínských paprsků lásky a před sebe k žehnání světu.

Jednou bude stavěn nový mystický hrad jako příbytek bohů. V něm bude přebývat Slovo světa a sálat dechem lásky a sbratření. Lidská bytost se stane vyšším článkem nekonečného řetězu pomocných rukou, který se od věků pne mezi nižšími a vyššími patry stvoření. Vyšší hierarchie plní svůj úkol probouzení a povznášení nižších. Pak bude i člověk pomáhat dnešní zvířecí říši, které tolik dluží, na vyšší vývojový stupeň, tak jako člověku pomáhají po celé věky andělé strážci.

Dočetli jste večer? Pak si ještě odnese do noci to, co napsal o usínání Rabíndranát Thákur: Nedávno v noci za ticha, jež pronikalo temnotou, stál jsem samotný a slyšel hlas pěvce věčných písní. Když jsem ulehl spát, zavřel

jsem oči s poslední myšlenkou, že i tehdy, až já budu bez vědomí ležeti ve spánku, tanec života bude pokračovati na tichém jevišti mého spícího těla, krok v kroku s hvězdami. Srdce bude bít, krev bude prouditi žilami a miliony živých atomů těla mého budou se chvěti v souzvuku se strunou harfy, jež se chvěje pod dotekem mistrovým.

Vydal Karel Funk nákladem vlastním. Písek 2017